Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 238 (1738) ♦ Субота, 13 грудня 1997 року ♦ Ціна договірна

Олександр Мороз на Одещині

Учора Голова Верховної Ради України Олександр Мороз прибув на Одещину. В ході дводенної робочої поїздки по області він ознайомиться з роботою ряду підприємств і організацій, зустрінеться з іллічівськими портовиками, громадськістю Болградського та Ренійського районів, керівниками сільських, селищних рад, установ, організацій та колективних сільськогосподарських підприємств Ізмаїльського і Кілійського районів.

Сьогодні у другій половині дня відбудуться зустрічі Голови Верховної Ради України з керівництвом обласної ради та облдержадміністрації, з активом та представниками партій і політичних об'єднань Одещини. Плановано проведення прес-конференції.

Прес-служба Верховної Ради України.

Є кандидати Руху і Компартії

12 грудня на своєму засіданні Центральна виборча комісія прийняла рішення про реєстрацію списків кандидатів у народні депутати України від Компартії та Народного руху. Затверджено також уповноважених цих організацій у ЦВК. Компартія зібрала на свою підтримку 610 тисяч, а Рух — більш як 500 тисяч підписів громадян України.

(Закінчення на 2-й стор.).

УВАГА, «ГАРЯЧА» ЛІНІЯ!

23 грудня гостем нашої редакції і вашим співрозмовником, шановні читачі, буде заступник Голови Верховної Ради України **Віктор Лаврентійович Мусіяка.**

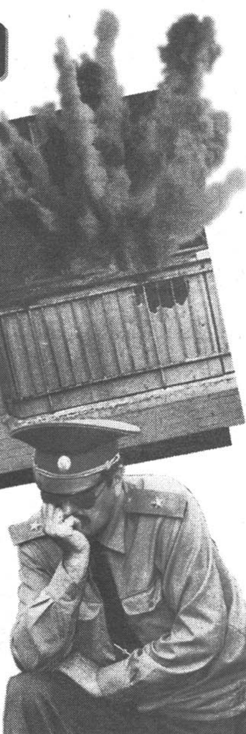
«Гарячий» телефон 225-40-25

цього дня до ваших послуг з 18.00 до 20.00. Телефонуйте і ви матимете змогу почути відповіді на запитання, що вас хвилюють, безпосередньо від заступника Голови Верховної Ради.

Усі запитання і відповіді буде опубліковано в газеті. У вас також є час надіслати запитання письмово на адресу редакції. На конвертах робіть позначку — «гаряча» лінія.

Той кілер найчесніших правил, або СУМна розповідь про криміналізовані Суми

Анатомія листа

Головному редакторові газети «Голос України» завідувача відділу листів І. Я. Ілляша

Службова записка

За дорученням редакції я поїхав з листом Віктора Над'ярного до м. Суми. Там разом з автором звернення до газети пішов шляхом, яким він тяжко і, головне, безрезультатно крокує з 2 червня 1995 року, тобто відтоді, як, поховавши 15-річного сина, добивається покарання винних у його смерті.

Першим нас прийняв заступник прокурора міста Олександр Жучков. Пізніше Над'ярний зізнався, що так коректно й уважно з ним у тому кабінеті ніколи не розмовляли. Здебільшого О. Жучков його «не помічав». Як і господар кабінету навпроти —прокурор міста Вадим Мартинюк.

(Закінчення на 13-й стор.).

«Оризон» в інтер'єрі «Філіпса»

На останньому засіданні Комітету з питань базових галузей та соціально-економічного розвитку регіонів обговорювали конкретні заходи у сфері законодавства для стимулювання виробництва телевізорів в Україні. В ньому взяли участь заступник Голови Верховної Ради Віктор Мусіяка, члени інших комітетів, представники міністерств економіки, фінансів, промислової політики, директор смілянського «Оризону» Володимир Сіренко.

Хоча телевізор, за визначенням Степана Хмари, і не належить до стратегічної продукції, зміна тактики України — від лідера в цій галузі до аутсайдера — не може не зачіпати здорових амбіцій вітчизняних товаровиробників. Колись на заводах УРСР випускали близько 75 відсотків усіх телевізорів, що продукувалися в Союзі. Нині Росія і Білорусь зі своїми «ящиками» далеко попереду. В Україні випуск телевізорів порівняно з 1990 роком упав у 86 разів. Чому?

(Закінчення на 2-й стор.)

P.S.

❍ З 1 лютого 1998 р. Росія та Україна мають намір торгувати без обкладання імпорту ПДВ.

❍ Обсяг технічної допомоги, що нададуть наступного року США Україні, становитиме 225 млн. доларів.

❍ За 11 місяців ц. р. Митна служба України перерахувала до бюджету 2463 млн. грн.

Грецька година

У понеділок розпочнеться триденний офіційний візит в Україну Президента Греції Константиноса Стефанопулоса. Відбудуться зустрічі високого гостя з Президентом України Леонідом Кучмою та Головою Верховної Ради Олександром Морозом. Виступить він і в українському парламенті. Грецька делегація відвідає також Одесу та Маріуполь. Передбачено й широку культурну програму, зокрема знайомство з Києво-Печерською лаврою та Софійським музеєм, президент побуває в оперному театрі та музеї «Філікі Етерія» в Одесі, у грецькому селищі Сартана, що неподалік Маріуполя.

(Закінчення на 8-й стор.).

Ан-140 — подарунок пасажирам до Різдва

Авіаційний науково-технічний комплекс (АНТК) імені Антонова (Київ) завершив будівництво другого льотного екземпляра нового пасажирського ближньомагістрального літака Ан-140.

За словами генерального конструктора АНТК імені Антонова Петра Балабуєва, створений новий 52-місний літак перевершує попередній Ан-24 за всіма показниками.

Новий літак відповідає міжнародним вимогам безпеки польоту, надійності, екологічності, повідомляє «Інтерфакс-Україна». Його орієнтовна вартість становить 7 млн. доларів.

Офіційно

Постанова Верховної Ради України

Про подання на розгляд Верховної Ради України проекту Державної програми приватизації на 1998 рік

Враховуючи підпорядкованість Фонду державного майна України Верховній Раді України, відповідно до частини першої статті 4 та частини третьої статті 7 Закону України «Про приватизацію державного майна», а також враховуючи терміни розгляду у Верховній Раді України проекту Закону України про державний бюджет України на 1998 рік, Верховна Рада України **постановляє:**

1. Фонду державного майна України у триденний термін подати до Верховної Ради України проект Закону України про внесення змін до Закону України «Про Державну програму приватизації» (Державну програму приватизації на 1998 рік).

2. Комітету Верховної Ради України з питань економічної політики та управління народним господарством, Спеціальній контрольній комісії Верховної Ради України з питань приватизації, комітетам Верховної Ради України розглянути поданий Фондом державного майна України проект закону та терміново внести на розгляд Верховної Ради України.

3. У разі невиконання Фондом державного майна України пункту 1 цієї Постанови Спеціальній контрольній комісії Верховної Ради України з питань приватизації провести відповідне розслідування та доповісти Верховній Раді України.

4. Ця Постанова набирає чинності з дня прийняття.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

Київ, 11 грудня 1997 року.
№ 714/97-ВР.

Постанова Верховної Ради України

Про відхилення проекту Закону України про міжнародні торги (тендер) як спосіб приватизації державного майна

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Відповідно до пункту 4 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України відхилити внесений 18 листопада 1997 року Президентом України проект Закону України про міжнародні торги (тендер) як спосіб приватизації державного майна.

2. Ця Постанова набирає чинності з дня прийняття.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

Київ, 11 грудня 1997 року.
№ 717/97-ВР.

Є кандидати Руху і Компартії

(Початок на 1-й стор.).

Голова ЦВК Михайло Рябець вручив свідоцтва Петру Симоненкові та В'ячеславу Чорноволові про реєстрацію списків кандидатів у народні депутати України.

В. Чорновіл повідомив, що збір підписів триває, і вже більш як мільйон громадян висловилися на підтримку Руху.

Голова ЦВК Михайло Рябець повідомив, що вісім партій і передвиборчих блоків здали всі необхідні документи для реєстрації їх суб'єктами виборчого процесу. Три з них — «Громада», КПУ і Рух — уже зареєстровано, документи решти — Християнсько-демократичної партії, блоку Соціалістичної і Селянської партій, Партії зелених, Народно-демократичної партії і виборчого об'єднання СЛОн, — у роботі.

Володимир КОРОЛЮК.

Відкрито книгу співчуття

Посольство Республіки Куба в Україні у зв'язку зі смертю доктора Карлоса Рафаеля Родрігеса, який тривалий час на посаді віце-президента Державної ради і Ради міністрів Республіки Куба курирував зв'язки з країнами СНД, повідомляє, що в будинку посольства (пров. Бехтерєвський, 5) 15 і 16 грудня з 10.00 до 12.00 і з 14.00 до 16.00 буде відкрито книгу співчуття.

У комітетах Верховної Ради

Солодка мрія в явищі ТБ

Комітет Верховної Ради з питань законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації на виконання постанови парламенту від 21 листопада 1997 року «Про створення телерадіоорганізації Суспільного мовлення України» провів засідання, присвячене виробленню принципів формування його громадської ради як наглядового органу.

Як зазначив ведучий засідання голова комітету Віктор Понеділко, якщо піти, як передбачено, шляхом забезпечення участі в роботі наглядового органу всіх партій та громадських об'єднань нашої країни (а їх налічується понад 1500), то для їхніх майбутніх засідань доведеться орендувати зал не менший сесійного. Нині у Верховній Раді представлено 24 партії, і кожна з них претендує на свій телеефір.

Власне, останнє найбільше й турбувало учасників засідання, делегованих від партій. І це зрозуміло —попереду вибори. Про свої інтереси не менш зацікавлено говорили й представники «Громадського Українського радіо і телебачення (ГУРТ)».

Словом, кожний промовець займав безкомпромісну позицію, і головуючому довелося прийняти рішення про продовження терміну вироблення пропозицій, узагальнити які доручили народному депутатові Сергієві Аксененку.

Спробуймо проаналізувати причини, що гальмують реалізацію прийнятого 18 липня 1997 року закону «Про систему Суспільного телебачення і радіомовлення України». Проблему фінансування нового телебачення пропонується вирішити за рахунок абонентної плати за користування теле- і радіоприймачами. Кілька десятків років тому це практикувалося в Радянським Союзі, але закінчилося тим, що абонентна плата була включена в ціну теле- та радіоприймачів. В очікуванні майбутніх труднощів автори закону заклали в нього статтю 10 «Перехідні положення», якими фінансування Суспільного ТБ і радіо здійснюється з державного бюджету (в період створення та в перший рік функціонування).

За постановою Верховної Ради України Суспільне телебачення та радіо повинно вийти в ефір на каналах УТ-2 та УР-3 в грудні нинішнього року. Грудень настав. Вимогу постанови не виконано.

Якщо дошукуватися джерел ідеї про потребу в Україні саме суспільного телебачення та радіо, то вони в негативному іміджі УТ, що сформувався в результаті відсутності в нашій державі чіткої політики в розвитку засобів масової інформації. Шалена комерціалізація, ініціатором якої був і залишається міністр інформації Зиновій Кулик та його однодумці, призвела до уніфікації та зниження культурного рівня телепрограм (це й закономірно, адже приватний власник прагне охопити якнайбільшу аудиторію глядачів, щоб постійно збільшувати прибутки від рекламної діяльності. Це змушує його орієнтуватися на найнижчий рівень сприйняття, що веде до примітивізації журналістської творчості). До речі, в європейських країнах, зокрема, Франції, Німеччині та інших, держава повертає контроль над телебаченням і радіо. Це зовсім не означає, що втрачають позиції приватники.

Отже, боротьба за теле- і радіоефір в Україні напередодні виборів загострюється з кожним днем.

— У той час як іде перетягування каната, — говорить народний депутат, член Комітету з питань законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації Віталій Шевченко, — спритні люди з президентського оточення підготували проект, яким передбачається акціонування основного, першого, каналу УТ. В наших умовах це призведе до втрат і в галузі національної культури, і в розвитку електронних засобів масової інформації.

Віталій АБЛІЦОВ.

«Оризон» в інтер'єрі «Філіпса»

(Початок на 1-й стор.)

На засіданні фахівці— практики і теоретики —називали багато об'єктивних і суб'єктивних причин занепаду галузі, але, навіть дискутуючи на тему: «Хто винен», абсолютно всі погоджувалися, що нині актуальніше питання: «Що робити». І робити саме на законодавчому рівні, адже досвід тих самих «сестер-слов'янок» довів, що втручання парламентаріїв докорінно поліпшило ситуацію в телевізорному виробництві.

Законодавчий контекст проблеми, звичайно ж, ішов у комплекті з традиційним у таких випадках «підтекстом» — яке стимулювання виробництва без податкових пільг, кредитів і інвестицій! Наприклад, чому б не піти «з телевізором» шляхом «АвтоЗАЗу»! Але «биті» депутати не поділили оптимістичних натяків виробничників і представників міністерств. Нестратегічній галузі сподіватися на податкові пільги та інші «заходи стимулювання» так само нереально, як нашому «Оризону» поки що «переплюнути» їхній «Філіпс». Завтра побажають «зеленого світла» виробники холодильників, пральних машин і прасок — також предмети, не зайві в господарстві. Крім того, переконані декотрі з присутніх на засіданні законодавців, що шляхом «АвтоЗАЗу» квапитися не треба — ще невідомо, куди він заведе: чи до поширення досвіду, чи до «спалаху» професійної «цікавості» прокуратури.

По суті, відкинувши заготовлені пропозиції до «стимулювання», виробничники зізналися, що й не мріяли про «хеппі енд», — просто хотіли привернути увагу до своїх проблем, чого й було досягнуто, всі дружно визнали, що піднести галузь потрібно. Багато хороших і різних телевізорів іміджу України не зашкодить. Для цього Верховна Рада має доручити Кабінету міністрів розробити державну програму виробництва телевізорів (у комплексі) і вже потім обговорити пропозиції урядовців. Звісно, якщо вони не зводитимуться «до двох арифметичних дій: множення і ділення».

У телевізорників з'явилися підстави для оптимізму. У перспективі, зрозуміло. Бо поки що проблеми розвитку національних «оризонів», «електронів» та інших розв'язували в кабінеті, прикрашеному «Філіпсом». Працював бездоганно...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Група в режимі

У четвер відбулася зустріч Президента України Леоніда Кучми з заступником голови адміністрації Бориса Єльцина і співголовою українсько-російської стратегічної групи Сергієм Ястржембським. Вона працюватиме в режимі «гарячої лінії», з прямим виходом на президентів, заявив під час прес-конференції в Києві у четвер після засідання групи її співголова з українського боку заступник секретаря Ради національної безпеки і оборони Олександр Разумков, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

За його словами, обидві групи уповноважено напряму доповідати з найважливіших питань українсько-російських відносин президентам обох країн.

Стратегічна група «триматиме під контролем» важливі проблеми, що їх Борис Єльцин та Леонід Кучма визначили як стратегічні. За словами О. Разумкова, йдеться передусім про зміни торгово-економічних відносин, реалізацію вказівок президентів про скасування ПДВ, «запуск у роботу» договорів про захист інвестицій, уникнення подвійного оподаткування та інші важливі проекти.

А в суботу в Києві відбудеться зустріч експертів України і Росії з обговорення перспектив співробітництва у виробництві літака Ан-70.

Як повідомив журналістам Сергій Ястржембський, найближчим часом у Німеччині відбудеться перша міжнародна експертна зустріч зі співробітництва у виробництві Ан-70, до участі в якій Україна та Росія, за його словами, мають прийти «з одностайною позицією». Він наголосив, що проект літака Ан-70 має «двох хрещених батьків і наставників — двох президентів, що започаткували цю ініціативу». За його словами, запорукою успіху вказаного проекту є «не з'ясувати, хто перший сказав «а». У такий спосіб він прокоментував появу в пресі повідомлення про те, що останнім часом Росія бере на себе першу скрипку в проекті Ан-70.

Новий загін Корпусу Миру США склав присягу Україні

«Буду чесно і належним чином виконувати обов'язки добровольця Корпусу Миру Сполучених Штатів Америки, служити Україні відповідно до своїх здібностей, демонструючи повагу і відданість цьому народові. І нехай допоможе мені Бог». Ці слова урочистої присяги вголос повторювали п'ятдесят вісім нових волонтерів, які приїхали зі США у складі Корпусу Миру в Україну, щоб допомогти у становленні і розвитку нашої держави.

Відкриваючи урочисту церемонію складання присяги і посвячення у добровольці Корпусу Миру, його директор Ярослав Дуткевич підкреслив, що нині в Україні перебувають понад 400 американських добровольців. Упродовж п'яти років вони працювали й працюють у сімдесяти містах і селищах усіх областей України і в Республіці Крим, передаючи українським колегам свої знання і досвід з економіки, управління, проблем приватизації, викладали англійську мову в середніх школах, вузах країни, на спеціальних семінарах.

Новий загін добровольців Корпусу Миру США вітали керівники міністерств і відомств України, бажали їм плідної праці, особистого щастя.

На знімку: під час прийняття присяги.

Фото Володимира САМОХОЦЬКОГО.

У Рахунковій палаті Верховної Ради

ОДНЕ з двох — або ті, хто працює у державних структурах, ще не доросли до своїх посад, унаслідок чого їх запросто можуть обвести навколо пальця новоявлені бізнесмени, або перші й другі об'єдналися задля єдиної мети — нажитися на бідах держави. Яка з цих двох гіпотез ближча до істини — спробуймо розібратися на прикладі Національного диспетчерського центру Міністерства енергетики та електрифікації України, діяльність якого нещодавно перевіряла Рахункова палата Верховної Ради України.

Вексельна «колода»,

або Як «рятувальний круг» для економіки чиновники з бізнесменами перетворили у «камінь на шию»

Як відомо, криза платежів та відсутність обігових коштів — це вже досить «запущена хвороба», яка вразила майже всю промисловість України. Та чи не найгостріше її відчула енергетична галузь держави. Відсутність коштів і у фізичних, і в юридичних осіб, їх неспроможність розрахуватися, наприклад, за використану електроенергію, поставили електроенергетику на край прірви. Пошуком виходу з критичної ситуації зайнялися на найвищому державному рівні. Сконцентрованим виявом цих пошуків, так би мовити, став указ Президента України від 16 березня 1995 року «Про заходи щодо нормалізації платіжної дисципліни в народному господарстві України». Пункт 8 цього законодавчого акта зобов'язував Міненерго, Мінпром та Мінвуглепром провести експеримент із залучення посередників до розв'язання питань скорочення суми неплатежів шляхом поступки вимог та переведення боргу. По суті день виходу указу можна вважати відліковим моментом початку вексельного обігу в електроенергетичній галузі України.

Сам по собі вексельний обіг нічого поганого не таїть. Його вже давно й успішно використовують у багатьох країнах світу. А в нас він дає можливість в відсутності грошових коштів на рахунках підприємств-енергоспоживачів одержати від них за векселем компенсацію у вигляді продукції. Реалізувавши її за гроші чи послуги, підприємства Міненерго продовжують у цей складний час залишатися «на плаву». Однак, як відомо, будь-яку ідею, навіть найпрогресивнішу, можна скомпрометувати «зусиллями» тих, хто взявся за її виконання. Судячи з усього, саме так сталося і в даному конкретному випадку. Але про все по порядку.

Наступний указ Президента України від 4 квітня 1995 року зобов'язував Міненерго на базі Національного диспетчерського центру (НДЦ) та регіональних диспетчерських центрів і виробничих енергетичних об'єднань створити державне підприємство «Енергоринок». Проігнорувавши цю вимогу, міністерство своїм наказом від 30 червня того ж року переклало організацію функціонування «Енергоринку» на НДЦ та його регіональні диспетчерські центри. З того часу Національний диспетчерський центр, не будучи власником виробленої електроенергії, реалізує її. Окрім того, на нього поклали всю відповідальність за діяльність операторів енергоринку (а це в основному комерційні структури недержавної форми власності), і з того часу НДЦ виступає юридичною стороною за всіма угодами на постачання електроенергії. Якщо ж врахувати, що через значні неплатежі споживачів кредиторська заборгованість перед постачальниками електроенергії становила на перше липня цього року понад 2,6 мільярда гривень, то НДЦ на сьогодні опинився у ризикованому фінансовому стані. Адже кредитори можуть порушити проти нього справу про банкрутство. Як то кажуть, приїхали. Однак результати перевірки цього підрозділу Рахунковою палатою Верховної Ради свідчать, що багатьох негативних наслідків можна було б уникнути. Передусім за умов обмеження діяльності НДЦ чіткими рамками законів та належного контролю з боку відповідних державних органів. Однак цього не сталося. Уже з перших кроків на днищі вексельного «корабля» почали з'являтися різні «нарости». Зрештою вони перетворили його на колоду, об яку почала перечіпатися економіка держави. Так, у січні минулого року, залучивши акціонерний комерційний банк «Зевс», НДЦ випустив для погашення заборгованості перед АЕС векселів на 520 мільйонів гривень. Ця сума на 87 мільйонів перевищувала консолідовану заборгованість НДЦ перед Держкоматомом. Усього в першому кварталі минулого року було емітовано векселів майже на 900 мільйонів гривень. Третина цієї суми не кореспондувалася з погашенням кредиторської заборгованості. Тобто на 300 мільйонів гривень у НДЦ виникли матеріально незабезпечені фінансові зобов'язання. Проте це нікого не насторожило. Навпаки — Міненерго минулого року, порушуючи вимоги законодавства стосовно емісії та обігу, цілеспрямовано вводило в обіг матеріально незабезпечені векселі. А Національний диспетчерський центр почав виступати у ролі комісіонера, який від свого імені, але за рахунок інших, проводить операції купівлі-продажу. Тобто він став консолідованим боржником перед генеруючими компаніями, а фактичним забезпеченням з емітованих векселів була заборгованість інших учасників оптового ринку. Він почав виконувати функції довірчого товариства, не маючи відповідної ліцензії на трастову діяльність. Таким чином, економіка країни стала заручником фінансового посередника в особі НДЦ. А завдяки кільком минулорічним наказам Міненерго векселі НДЦ набули деякою мірою грошової ознаки. Однак, на відміну від кредитно-фінансових установ, вексельні розрахунки не контролювалися ні Національним банком, ні Мінфіном, ні Державною комісією з цінних паперів і фондового ринку. За такої ситуації немає нічого дивного в тому, що Рахункова палата виявила цілий букет порушень з обліку та обігу векселів і, як наслідок, отримання необлікованих прибутків комерційними структурами.

Наприклад, кошти населення за електроенергію, які надійшли у відділення Ощадбанку, замість зарахування на транзитні рахунки обласних енергопостачальних компаній, було спрямовано на погашення заборгованості підприємств-суб'єктів вексельних розрахунків. Так, Луганське облуправління Ощадбанку, погасивши векселі Харківської вексельної контори на суму 1,6 мільйона гривень, нарахувало до своїх активів дисконти на суму понад 541 тисячу гривень, що становить 35 відсотків усієї суми. А замість грошей Харківського обленерго, як і його колеги з Полтавської, Сумської областей часто одержували дисконтні векселі.

Особливих же «успіхів» на вексельному «фронті» досягли Рівненська АЕС та згадуваний уже акціонерний комерційний банк «Зевс». Зокрема, продавши векселі на 50,4 мільйона гривень, Рівненська АЕС мала одержати 21 мільйон гривень, а насправді ця сума становила 14,6 мільйона. Тобто 28,9 відсотка вартості векселів. Зате АКБ «Зевс», користуючись своїм монопольним становищем уповноваженого банку всіх (окрім Чорнобильської) атомних електростанцій, проводячи інкасові операції за договорами-дорученнями, укладеними з АЕС, одержав, як винагороду, більш як 21 мільйон гривень. Її обґрунтованість мала б перевірити державна податкова адміністрація. Названі приклади — не виняток, а закономірність. За час обігу векселів було створено цілу систему використання реальних грошових засобів і ухилення за цього від сплати до бюджету податків. Суть її ось у чому.

АЕС одержує за вироблену електроенергію векселі, які не оприбутковує та не включає до активних рахунків балансу. Це дає змогу не знижувати дебіторську заборгованість, а також приховати результати фінансової діяльності. Як наслідок, вона отримує податкові «канікули» на невизначений час. Далі АЕС одержує в комерційному банку, де вона є співзасновником або акціонером, кредит під заставу векселів НДЦ. За цього керівництво обох структур заздалегідь знає, що гроші кредитодавцю повернуто не буде. За рахунок кредиту АЕС фінансує свої потреби. А на день повернення кредиту дає доручення банку на продаж заставлених векселів. Банк реалізує векселі, а одержані кошти спрямовує на погашення кредиту та відсотків по ньому. Вся сума від реалізації зараховується на позичковий рахунок банку. А на рахунок АЕС надходжень практично немає, отже немає й перерахувань до бюджету реальних грошей у вигляді податків. А борги станції за податками залишаються незмінними на картотеці банку.

Унаслідок використання векселів замість грошей електроенергетична галузь зазнала значних втрат. Зокрема, ціни на паливо, запчастини, обладнання, за які генеруючі компанії розраховуються векселями, на 20 — 25 відсотків вищі від оплат, які здійснюються грошима. Спеціалісти Рахункової палати з'ясували, що лише торік галузь переплатила, використовуючи векселі, постачальникам та посередникам 500 мільйонів гривень. Мало того, що це вплинуло на собівартість електроенергії, зменшення прибутків генеруючих компаній, але й державний бюджет не одержав з цієї суми ніяких надходжень у вигляді податків. Відбувся перерозподіл прибутків енергетиків на користь різного роду посередників, було створено умови для маніпуляцій та зловживань з фінансовими і товарними ресурсами, штучно підтримувався кризовий стан і в енергетиці, і в економіці держави. Адже дебіторська заборгованість підприємств Міненерго від початку емітування векселів з січня минулого року до липня цього року зросла в 1,7 раза і становила 8,2 мільярда гривень, а кредиторська — у 1,8 і сягнула 9,5 мільярда гривень. Одночасно виник дефіцит власних обігових коштів у сумі півмільярда гривень. Крім того, результати перевірки свідчать, що запровадження векселів сприяло зростанню неплатежів за електроенергію, бартеризації економіки та зменшенню податкових надходжень до бюджету. Кому це вигідно? Передусім тим, хто прагне довести електроенергетику до колапсу, а потім за безцінь скупити її ключові об'єкти.

Ураховуючи, що реалізація векселів здійснювалася в середньому з дисконтом 50 відсотків, підприємства електроенергетики через примусове використання у кредитно-розрахункових відносинах векселів НДЦ, за цим видом кредиту переплатили комерційним структурам минулого року 900 і цього 550 мільйонів гривень. Додаймо до цієї суми ще майже 70 мільйонів несплаченого мита і матимемо навіть за обережними оцінками контролерів Рахункової палати більш як півтора мільярда гривень, на які збагатилися хто завгодно, лише не державний бюджет, та ті, хто виробляє електроенергію.

І хоча Рахункова палата інформацію про виявлені порушення в діяльності НДЦ направила в. о. Генерального прокурора України для вжиття заходів, це не означає, що вищий державний орган фінансово-економічного контролю проти використання векселів. На сьогодні це поки що єдиний реальний «поплавок» для підприємств електроенергетики. А сам вексельний обіг — набагато прогресивніша форма, ніж використання такого платіжного документа як «авізо», за яким тягнеться цілий шлейф махінацій і зловживань та абсолютна «непрозорість». Тому Рахункова палата розробила і направила у вищий законодавчий орган держави пропозиції для законодавчого врегулювання зазначеної проблеми. Щоб у майбутньому уникнути такої ситуації не лише в енергетиці, а й в інших галузях народногосподарського комплексу.

Відділ інформації та зв'язків з громадськістю Рахункової палати Верховної Ради України.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про трубопровідний транспорт»

У зв'язку з прийняттям Закону України «Про трубопровідний транспорт» Верховна Рада України **постановляє:**

І. Внести до деяких законодавчих актів України такі зміни:

1. У Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до №51, ст.1122):

статтю 52 після слів «радіоактивними речовинами» доповнити словами «нафтою і нафтопродуктами»;

статтю 71 після слів «транспортних шляхів» доповнити словами «магістральних трубопроводів»;

назву і текст статті 72 після слів «хімічними речовинами» доповнити словами «нафтою і нафтопродуктами».

2. У Законі України «Про охорону навколишнього природного середовища» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., №41, ст.546):

назву та частину першу статті 52 після слів «мінеральних добрив» доповнити словами «нафти і нафтопродуктів»;

пункт «л» частини другої статті 68 після слів «у приховуванні» доповнити словами «випадків аварійного забруднення навколишнього природного середовища».

3. Статтю 37 Закону України «Про транспорт» (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., №51, ст.446) викласти у такій редакції:

«Відносини в галузі трубопровідного транспорту регулюються Законом України «Про трубопровідний транспорт» та іншими нормативно-правовими актами України».

4. У пункті 15 Переліку майнових комплексів державних підприємств, організацій, їх структурних підрозділів основного виробництва, приватизація яких не допускається, затвердженого Декретом Кабінету Міністрів України від 31 грудня 1992 року №26-92 «Про перелік майнових комплексів державних підприємств, організацій, їх структурних підрозділів основного виробництва, приватизація або передача в оренду яких не допускається» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., №11, ст.96) слова «трубопровідний транспорт» замінити словами «магістральний трубопровідний транспорт».

ІІ. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ, 19 листопада 1997 року.
№ 650/97-ВР

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Конвенції між Урядом України і Урядом Литовської Республіки про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доход і на майно

Верховна Рада України **постановляє:**

Конвенцію між Урядом України та Урядом Литовської Республіки про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доход і на майно, підписану 23 вересня 1996 року у м. Вільнюсі, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м. Київ, 9 грудня 1997 року.
№ 704/97-ВР

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Рамкової конвенції Ради Європи про захист національних меншин

Верховна Рада України **постановляє:**

Рамкову конвенцію Ради Європи про захист національних меншин, підписану від імені України 15 вересня 1995 року в м. Страсбурзі, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м. Київ, 9 грудня 1997 року.
№ 703/97-ВР

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між Урядом України та Урядом Киргизької Республіки про вільну торгівлю

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Урядом України та Урядом Киргизької Республіки про вільну торгівлю, підписану в м. Мінську 26 травня 1995 року, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м. Київ, 9 грудня 1997 року.
№ 705/97-ВР

У номер

● *Донецьк*

Програма порятує від кризи

Як ми вже повідомляли, у Донецьку проходило виїзне засідання Кабміну. Предметом обговорення на ньому стала програма економічного й соціального розвитку області на 1998—2000 роки. Більшість передбачених заходів здійснюватиметься за рахунок власних ресурсів підприємств або шляхом залучення інвесторів, у тому числі вітчизняних. Уже нині пильну зацікавленість викликають близько 100 інвестиційних проектів з реконструкції діючих або створення нових виробництв. Обласна влада пропонує створити на Донеччині комплексну територію пріоритетного розвитку із наданням певних податкових пільг як неодмінну умову подолання економічної кризи.

● *Рівне*

26 чоловік отруїлося хімікатами

Це сталося в селищі Клевань Рівненської області. Люди постраждали через порушення правил техніки безпеки, працюючи з отрутохімікатами на приватному тепличному підприємстві «Зоря». Нині вони перебувають в обласній лікарні. Семеро з них — в реанімаційному відділенні, повідомляє «Інтерфакс — Україна».

● *Харків*

ЦО мало не вкоротила віку шістьом школярам

Шістьох дітей Нововодолазької школи-інтернату у тяжкому стані було доставлено в реанімаційне відділення райлікарні. З'ясувалося, що діти наїлися всіляких порошків, таблеток, що їх покинули на колишньому своєму складі працівники цивільної оборони. На щастя, цього разу обійшлося без жертв. Тим часом цивільна оборона киває на фармацевтів, а фармацевти, зрозуміло, на цивільну оборону. Але достатньо раз глянути на той склад, щоб зрозуміти: така цивільна оборона нас не може врятувати ні від чого. Навпаки —підштовхнути цікавих хлопчаків до загибелі.

● *Сімферополь*

Убивство Башмакова розкрито?

У прес-службі прокуратури Криму підтвердили, що правоохоронні органи встановили замовників убивства відомого та авторитетного в певних колах Віктора Башмакова. Затримано двоє підозрюваних. Понад три роки тому, в червні 94-го, на околиці одного із сіл Сімферопольського району В. Башмакова впритул розстріляли вбивці, які промчали повз нього іномарку на мотоциклі. Після цього вбивства на півострові розпочалася справжня війна між «братвою», внаслідок чого загинуло чимало «авторитетів». Довго тривало слідство, але правоохоронцям вдалося вийти на слід. Подробиць прокуратура і міліція не повідомляють, однак обіцяють довго не тримати це в таємниці. Тож, можливо, незабаром ми станемо свідками скандальних викриттів.

Версії тижня

Люди і техніка. Хто винен, а хто «стрілочник»?

Сімдесят відсотків авіакатастроф відбуваються з вини людини

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

Весь тиждень інформаційні агентства Росії й України передавали суперечливі версії про причини падіння літака Ан-124 «Руслан» в Іркутську. З проханням прокоментувати трагічну подію 6 грудня кореспондент «ГУ» звернувся до людей, у чиїх руках штурвал «Руслана» перебуває вже 15 років — льотчикам-випробувачам КБ імені О. Антонова. Кому, як не практикам, краще знати, що могло трапитися на борту того трагічного дня.

З певних причин мої співрозмовники просили не називати їхніх імен.

— ***Число катастроф, що сталися з нашим «Русланом» до Іркутська, — три, до того ж із них відразу слід виключити випадок на випробуваннях у Гостомелі. Адже на випробуваннях (1993 року мова йшла про розширення можливостей літака) будь-що може трапитися, на те вони й є. Залишаються дві: в Ірані і в Італії. Обидві аварії, за висновком компетентних комісій, сталися з вини людського фактора, тобто екіпажу, що загинув. Хоч як це і прикро. Іранська трагедія сталася через те, що не було витримано час побудови заходу на посадку, а в Турині екіпаж намагався піти на друге коло, та через неузгодженість дій команди виконати маневр не пощастило, і літак ударився об перешкоду. Двоє загинуло. Отож, факти говорять на захист техніки.***

Природно, мене цікавила оцінка практиками моторів «Руслана», про які цього тижня було сказано чимало.

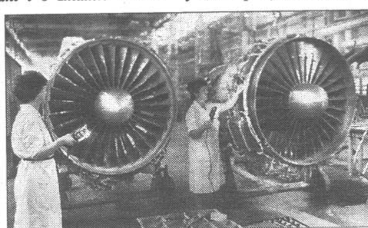
— ***Скажу об'єктивно: «Мотор-Січ» за останні 7 років після розвалу Союзу, залишившись, по суті, одинаком у цій галузі, вже довела ресурс двигуна до 3 тисяч годин і працює далі. Звичайно, можна піти накатаною схемою і волати, що іноземні мотори мають ресурс у 12 тисяч і більше. Але, погодьтеся, результати запоріжців за умов нинішнього економічного розвалу заслуговують на задовільну оцінку. До того ж «вирвати» наш мотор з «Руслана» і замінити його на імпортний — це щонайменше п'ять років випробувань і не відомо, яка сума грошей. Та й підстав робити це я не бачу.***

Щодо іркутської трагедії, то спеціалісти КБ відповідають прямо:

— ***До з'ясування причин офіційною комісією неетично висловлювати вголос власні версії. Це непрофесійно. Можна сказати одне: у КБ на мотори не грішать. Підозрюємо, що причина — це паливо.***

Отож, на сьогоднішній день є дві основні версії. Перша — паливо, тобто імовірність змішування, як результат традиційного слов'янського недбальства, літнього і зимового палива. Друга — відключення двигунів за сигналом бортового комп'ютера.

Є припущення, що в баках знизилася концентрація добавок, які мали б перешкоджати утворенню льоду. Як пояснили спеціалісти, такого просто бути не може, оскільки паливо «Руслана» підігрівається. Дурницею назвали і підняття машини з короткої злітної смуги на форсажі. Єдине, що знайшло підтвердження в антоновців у цій версії, це те, що справді, паливна система «Руслана» в разі засмічення передбачає подання палива в обхід фільтра, при цьому загораються спеціальні індикатори і що за інструкцією зліт при працюючих сигналах можливий.

Чи могла утворитися льодяна пробка, що забила фільтр, яка, за однією з версій, зірвалася і пошкодила механізм розподілу палива?

— ***На це має дати відповідь комісія.***

Далі розвиває першу або існує окремо друга версія про те, що комп'ютер дав команду на відключення двигунів.

— ***Комп'ютер захищає мотори від руйнування. Якщо мотор «задихається», він йому скидає режим до 0,7, але цілковито не зупиняє. Автоматика може відключити двигун за максимальними параметрами, однак для цього потрібна серйозна причина.***

Що насправді сталося в Іркутську з «Русланом», можливо, невдовзі стане відомо. А поки не варто будувати ілюзій, адже гарантувати, що авіація стане безпечною, — це абсурд. А над зниженням ризику до мінімуму і працюють у КБ.

На знімку: Запоріжжя, «Мотор-Січ». Контролери ВТК готують зібрані двигуни до випробувань.

Спеціальний кореспондент «Голосу України» Володимир ДУПАК (із Запоріжжя)

У Запоріжжі на цьому тижні відбулася прес-конференція, на якій голова правління ВАТ «Мотор-Січ» В'ячеслав Богуслаєв заявив, що «спроби нападати, що двигуни за своїм технічним станом призвели до катастрофи в Іркутську — абсурдні».

— Розбір всіх авіакатастроф починався... з двигунів, — зазначив на прес-конференції головний конструктор Запорізького машинобудівного конструкторського бюро «Прогрес» Федір Муравченко. — Та в результаті роботи експертних комісій більш як 90 відсотків первинної інформації про причини аварій не підтверджувались. Вірогідність відключення двигунів водночас, навіть двох — мізерна. За нашу практику таких випадків не було. І з технічних, і з конструкторських та технологічних причин. Відключення були тільки за наявності інших загальних чинників, що впливали на роботу двигунів.

І В'ячеслав Богуслаєв, і Федір Муравченко стверджують, що причина авіакатастрофи пов'язана не з технікою, а з так званим людським чинником — обслуговуванням двигунів на землі. А найімовірніше — із неякісною заправкою літака.

Як повідомили журналістам, один з чотирьох двигунів цієї машини був практично новий — «налітав» всього 366 годин, а інші три пройшли вже перший ремонт і після нього вони відпрацювали по 373, 383 і 288 годин.

— Я дуже пишаюся тим, що наш колектив постійно підвищує вимоги до якості, — зазначив В'ячеслав Богуслаєв.— Це відомо всім експлуатуючим організаціям.

«Мотор-Січ» сьогодні має єдину на всі країни СНД систему забезпечення якості авіаційних двигунів. Сім років тому було зроблено перші кроки до підготовки, а нині вже й проведено сертифікацію виробів. За результатами перевірс які проводили фахівці фірм «Бюро Верітас», й виконання моторобудівниками додаткових вимог дія сертифіката якості продовжена до 2000 року.

—Михайло ВАСИЛАШКО, «Голос України»—

Терплячим теж уривається терпець

Протест тижня

Мешканці двотисячного мікрорайону селища заводу ЗБК міста Славути Хмельницької області у зверненні до Прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка та голови облдержадміністрації Євгена Гусельникова оголосили з 10 грудня акт громадянської непокори місцевим та обласним властям.

Вдатися до крайнього заходу славутчан змусив холод у їхніх домівках. Уже протягом чотирьох років потужна котельня заводу ЗБК не опалює свого селища. За цей час робітники зверталися в усі інстанції, однак зрушень ніяких.

Подільський корпункт «Голосу України» спробував з'ясувати ситуацію одразу ж після звернення до газети ініціативної групи. Генеральний директор ВО «Укртрансзалізобетон» Геннадій Євсеєв сказав:

— Коли Славутський завод працював у нормальному режимі, ми опалювали мікрорайон за свої кошти. Тепер грошей на мазут немає.

— Міський голова пропонує передати котельню в комунальну власність, обіцяючи розв'язати проблему...

— Це не нова ідея. Ще торік було прийнято постанову Кабміну про передачу нашого об'єкта в комунальну власність. Але згідно із законом до бюджету потрібно відрахувати 30 відсотків вартості. От і застряла та постанова у Міністерстві фінансів.

— Отже людям і далі мерзнути?..

— А це запитання адресуйте Мінфіну. З представниками заводу, народним депутатом України Миколою Дудченком ми побували в прем'єра з клопотанням допомогти коштами на придбання мазуту. Він розпорядився виділити з резервного фонду 260 тисяч. Але грошей поки що не дають...

Хмельницька облдержадміністрація не тільки поінформувала про ситуацію, але й активно прагнула допомогти місту. За дорученням керівництва області штабом цивільної оборони та з надзвичайних ситуацій ще восени було прокладено теплотрасу від котельні сховищ держрезерву «Естафета» до тепломережі заводу ЗБК. Тепер будь-яка котельня може давати тепло на масив. Тільки б були гроші на мазут. А в обласному бюджеті їх немає.

До слова, Мінфін не відмовляється допомогти. Але після прийняття бюджету-98.

Хмельницька область.

—Любов ТАРАН, журналіст—

Нашу шкіру оцінили

Оцінка тижня

Уперше на флагштоці міжнародної виставки «Лінія шкіри» в італійському місті Болонья майорів державний прапор нашої країни. Сталося це завдяки участі у такому престижному заході акціонерного товариства «ВОЗКО» з Вознесенська Миколаївської області — лідера шкіряної промисловості України.

—Про масштаби й значущість цієї виставки говорить хоча б те, що в її роботі брало участь близько 1500 фірм із 50 країн світу. В основному виробники натуральної шкіри й хутра, обладнання й хімічних матеріалів для шкіряної промисловості, аксесуарів і компонентів для виробництва взуття та виробів шкіргалантереї, — розповідає генеральний директор АТ «ВОЗКО» Сергій Кернер. — Наше підприємство показало широкий асортимент шкір для верху взуття, оббивання меблів, виготовлення одягу та галантерейної продукції. Великий інтерес у відвідувачів нашої експозиції викликали такі види шкіртовару, як «Лада», «Нубук», «Крейзі Хорз», «Флотар» та ін. Проведено переговори з багатьма фірмами з Іспанії, Італії, Чехії, Швеції, Польщі, США, Норвегії, Тунісу про продаж як готової шкіри, так і напівфабрикату.

Виставка допомогла нам знайти й вигідних партнерів із постачань хімічних матеріалів, укладено договори про закупівлю для АТ «ВОЗКО» нового сучасного обладнання, що дозволить істотно поліпшити якість продукції та заощадити енергоресурси.

До речі, АТ «ВОЗКО» на виставці у Болоньї було єдиним шкіряним підприємством з усіх країн СНД. Нинішнього року вознесенська шкіра побувала також на дуже престижних міжнародних спеціалізованих виставках у Парижі, Брно, Алма-Аті, Москві, Вільнюсі. І скрізь була гідно оцінена.

Заробили, та не отримали

На пропозицію народних депутатів України публікуємо дані Національного банку про стан заборгованості з виплати заробітної плати загалом по Україні

Затримки виплати заробітної плати по Україні *)

(в млн. гривень)

	на 1 листопада 1997 року Загальна сума заборгован.	на 1 грудня 1997 року Загальна сума заборгован.	на 6 грудня 1997 року Загальна сума заборгован.
Усього по Україні	4771.4	4931.1	4941.9
в тому числі:			
— за бюджетними організ.	731.7	753.0	793.4
— за небюджетними організ.	4039.7	4178.1	4148.5
За всіма підприємствами і організаціями терміном:			
— до місяця	402.7	408.1	404.3
— від 1 до 2 місяців	412.5	452.4	459.8
— від 2 до 3 місяців	530.2	509.7	527.5
— понад 3 місяці	3426.0	3560.9	3550.3

ЗАТРИМКИ ВИПЛАТИ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ ПО УКРАЇНІ

станом на 6 грудня 1997 року
за всіма організаціями і установами

(млн. грн.)

	Загальна кількість випадків	Загальна сума заборгованості	Прострочена заборгованість у заробітній платі з причин: відсутність коштів на коррахунках банку		відсутність коштів на рахун. підприємств, установ, організацій		відсутність готівки в банках у зв'язку з несвоєчасним завезенням з вини рег. управ. НБУ		Інші причини	
			кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума	кількість	сума
Республіка Крим	2170	175.7	0	0.0	2143	175.6	0	0.0	22	0.1
Вінницька	11099	154.4	0	0.0	11099	154.4	0	0.0	0	0.0
Волинська	11658	109.5	0	0.0	11657	109.5	0	0.0	1	0.0
Дніпропетровська	7534	501.0	0	0.0	7561	501.0	0	0.0	23	0.0
Донецька	14556	722.8	0	0.0	14517	722.8	0	0.0	39	0.0
Житомирська	9432	121.2	0	0.0	9429	121.2	0	0.0	3	0.0
Закарпатська	1605	37.2	0	0.0	1605	37.2	0	0.0	0	0.0
Запорізька	5531	207.9	0	0.0	5097	207.5	0	0.0	434	0.4
Івано-Франківська	1890	119.2	0	0.0	1890	119.2	0	0.0	0	0.0
Київська	10745	311.6	0	0.0	8761	306.8	0	0.0	1972	4.7
Кіровоградська	8950	144.9	0	0.0	8950	144.9	0	0.0	0	0.0
Луганська	7066	439.0	0	0.0	6974	438.8	0	0.0	92	0.2
Львівська	15896	214.3	0	0.0	15322	213.9	0	0.0	574	0.4
Миколаївська	3244	131.1	0	0.0	3116	130.2	0	0.0	128	0.9
Одеська	5769	157.2	0	0.0	5454	156.3	0	0.0	315	0.8
Полтавська	2528	143.8	0	0.0	2528	143.8	0	0.0	0	0.0
Рівненська	10023	121.5	0	0.0	10023	121.5	0	0.0	0	0.0
Сумська	1365	152.3	0	0.0	1365	152.3	0	0.0	0	0.0
Тернопільська	1901	116.9	0	0.0	1895	116.9	0	0.0	6	0.1
Харківська	12186	278.4	0	0.0	11976	278.3	0	0.0	210	0.2
Херсонська	6364	115.0	0	0.0	6242	114.9	0	0.0	122	0.1
Хмельницька	10352	142.7	0	0.0	10349	142.7	0	0.0	3	0.0
Черкаська	3467	125.6	0	0.0	3409	125.5	0	0.0	58	0.1
Чернівецька	7811	70.4	0	0.0	7720	70.1	0	0.0	91	0.2
Чернігівська	15973	128.2	0	0.0	15973	128.2	0	0.0	0	0.0
ВСЬОГО	189165	4941.9	12	0.0	185060	4933.5	0	0.0	4093	8.4

*) без урахування виплат зарплати з виручки, розрахунків натурою, нарахованих сум податків, а також інших безготівкових перерахувань заробітної плати.

Ювілей тижня

Молода, юна, хоч їй — 75

Для дорослого читача назва «Перемена» мало про що говорить. Але коли пригадати її стару назву — «Юный ленинец», то одразу все стане на свої місця. Так, це — перша газета мільйонів українських дітей. Мабуть, пригадали її й ви, а відтак — дитинство, юність, давніх та вірних шкільних друзів, цікаві справи, організатором яких був саме «Юный ленинец».

75 років (а саме стільки на днях виповнюється «Перемене») газета була справжнім другом, порадником, помічником багатьох хлопчиків і дівчаток.

Перший номер дитячої газети вийшов 15 грудня 1922 року у Харкові під назвою «Юный спартак» тиражем 2000 примірників. Її розвозили юним читачам самі діти. Це була перша дитяча газета на території тодішнього СРСР. У лютому 1924-го її перейменували на «Юный ленинец». Цю назву й понині пам'ятають багато старенькихдідусів і бабусь. Першим читачам «Перемены» вже за 80, а то й більше.

Буйні вітри перебудови в країні не могли не торкнутися й дитячої преси. Відтак, «Юный ленинец» став «Переменой». Змінилася назва, змінився різко і зміст видання. Але й донині його кредо — служіння дитинству.

У дитячої газети, на відміну від інших, солідних, видань, є одна й дуже істотна перевага: у будь-якому віці вона залишається молодою. І, як 50—70 літ тому, нею й сьогодні зачитуються юні — хлопчики й дівчатка. А відтак журналісти «Перемены» залишаються теж молодими. Читачі, певно, і не здогадуються, що цю газету творять усього дев'ять журналістів. Вони, звичайно, могли б знайти собі місце у престижніших виданнях, де й заробіток набагато солідніший. Дехто так і зробив. Однак більшість має стаж роботи у дитячій пресі 15 — 20, а то й більше років. Поки в «Перемене» — віку не відчуваєш.

Прем'єра тижня

Ляльковий «Вій» та зелений змій

***У** СУМСЬКОМУ театрі для дітей та юнацтва вперше в Україні поставлено гоголівського «Вія» як ... лялькову виставу для дорослих. Наш кореспондент попросив прокоментувати цю неординарну подію головного режисера Анатолія МАРТЮШОВА.*

— Дивуєтесь, чому «Вій»? Бо цей твір, як на мене, актуальний і сьогодні. У нашому часі, погодьтеся, присутня якась чортівня й нечиста сила. Таке враження, що ми перебуваємо у вирі дій невидимих, непрогнозованих сил. Деякі моменти взагалі важко збагнути, осягнути...

— Рішення поставити «Вія» з ляльками теж нелегко збагнути!

— Можливості ляльок в цьому випадку значно більші, ніж можливості акторів. Адже ляльки можуть по-справжньому літати й робити багато інших трюків, що не під силу навіть кращим акторам. Заслужений художник України Едуард Ледньов виготовив ляльки, яких нема ніде. Акторам Володимиру Хорунжому, Семену Немировському, Юрієві Приходьку, Ларисі Леонідовій та іншим довелося чимало попрацювати, щоб персонажі «Вія» невимушено поводилися — кожен у своєму характері.

— Чому фінал «Вія» у вашій інтерпретації інший, ніж у Гоголя?

— Ми його, так би мовити, осучаснили. Показали, що буває з тими, хто допивається до білої гарячки. Глядачі, на нашу думку, сприймають такий хід з розумінням.

— Новою виставою ви розширюєте глядацьку аудиторію театру?

— Так. Але це ще й пошук, експеримент. Без цього творче зростання неможливе. Ми ж не бажаємо тупцювати на місці.

Розмовляв
Сергій ПАВЛЕНКО.

Сумська область.

Продовжуючи розмову. Полеміка тижня

«Аспірин» як дзеркало інтелектуальної власності

***У** ТРАВНІ цього року підприємство «УПСА медіка Україна» звернулося до Вищого арбітражного суду з позовом про скасування рішення Державного патентного відомства України, яке раніше зареєструвало на ім'я німецької фармацевтичної компанії «Байєр» низку торговельних знаків зі словом «аспірин». Приводом послужило офіційне звернення компанії «Байєр» до виробників і продавців препарату з вимогою не використовувати запатентовану марку для позначення своєї продукції.*

Аргументи позивача в цій суперечці були такі: Держпатент узагалі не мав права реєструвати «аспірин» як торговельний знак, адже це слово стало загальновживаним і означає лише різновид жарознижувального та болезаспокійливого препарату. А за українським законодавством і Паризькою конвенцією про охорону промислової власності правовий захист таким назвам не надається. Проте суд виніс рішення відмовити підприємству «УПСА медіка Україна» в позові.

Що відбувається в нас у сфері захисту інтелектуальної власності? — з цим запитанням ми звернулися до заступника директора Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАНУ, кандидата юридичних наук Володимира НАГРЕБЕЛЬНОГО.

—Останнім часом в Україні відбулася низка судових процесів, пов'язаних з охороною прав на знаки для товарів і послуг. Це справи про торговельні марки сигарет «Прима», горілки «Столична», аспірин тощо. Власне, йдеться про те, що суспільні відносини, пов'язані з охороною інтелектуальної власності, набувають дедалі більшого значення.

Виникнення численних конфліктів у цій сфері, на мій погляд, пов'язано з недосконалістю нашої законодавчої бази. Йдеться про Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг». Тут є два моменти. По-перше, немає повного визначення змісту поняття «товарний знак». По-друге, нечіткість визначення підстав для відмови в наданні правової охорони товарним знакам. Законодавство повинно містити процедуру проходження реєстрації, її критерії, питання, пов'язані з експертизою. Саме навколо цього й точаться суперечки в залах судів. Але найбільше нарікань викликає законодавча формула того, що правова охорона не надається знакам, які не мають розрізнювальної здатності, є загальновживаними, вказують на вид, якість тощо.

Характерним прикладом цього стала арбітражна справа за позовом компанії «УПСА медіка Україна» до Держпатенту, яка була вирішена на користь компанії «Байєр». Під час реєстрації товарного знака Держпатент розглядав ті матеріали, які німецька компанія подавала до відповідного відомства СРСР. Тому, з юридичної точки зору, суд задля винесення об'єктивного рішення мав би з'ясувати законність цього акта.

Другий нюанс полягає у загальновживаності знака «аспірин». Згідно зі статтею 6 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» це мало стати підставою для відмови у реєстрації. Оскільки законодавці не змогли детально розкрити поняття загальновживаності слова, то, на мій погляд, мали б бути проведені відповідні соціологічні опитування. Це є вагомим доказом. Наскільки мені відомо, до суду були надані результати досить грунтовних соціологічних досліджень, які свідчили про загальновживаність слова «аспірин». Тобто респонденти абсолютно не пов'язували назву препарату з його виробником: «Байєр» чи «УПСА». Аспірин виготовлявся в СРСР з 1926 року, та й сьогодні випускається в Україні. Це — ще один істотний аргумент, який доцільно було прийняти до уваги суду.

Під час розгляду таких складних справ, пов'язаних із захистом інтелектуальної власності, суд повинен заповнити правову прогалину з урахуванням доказів, відповідних нормативних документів, експертизи, соціологічних досліджень. Не зайве проаналізувати й міжнародний досвід. Слово «аспірин» не користується правовим захистом у багатьох країнах, таких, як США, Великобританія, Франція, Японія, Росія. Наше законодавство щодо охорони товарних знаків істотно не відрізняється від законодавства Російської Федерації. Там аспірин виведено з-під патентного захисту.

Провінційні сюжети

Цією рубрикою «Голос України» започатковує серію матеріалів про глибинку — життя сіл і районів, віддалених від центрів «цивілізації»

У столиці — вибори,

ПРО ГОЛОВУ Красилівської районної держадміністрації Хмельницької області Леоніда Горенка наша газета вже писала (див. «ГУ» за 21.08.1997 р.). Якщо чесно, не дуже привабливий вигляд мав герой матеріалу «Вотчина...», скоріше, навпаки, непривабливий зовсім. Типовий місцевий князьок «у законі», з традиційним набором деспотичних замашок. Леонід Васильович зізнався, що навіть хотів було з'ясувати стосунки з автором тієї статті через суд: так допекла його однобокість написаного, та потім махнув рукою — і без судів ніколи вгору глянути, часу на діло не вистачає...

Вдруге «Голос України» «порушив кордони «вотчини» Горенка з мирними цілями — тиждень я провела у Красилівському районі, вивчаючи, чим живе українська провінція у той час, коли столичний політичний бомонд заклопотаний винятково важливою справою — майбутніми парламентськими виборами. Одне слово, як події з епіцентром на Печерську відлунюють у якихось Печеськах (село у Красилівському районі — Авт.), чий «тіньовий кабінет» успішно скомандував парадом на засніжених бурякових полях, до кого став в опозицію їздовий Іван, не поділивши з дояркою Мотрею виборчу платформу Петрової партії? Побачене і почуте за тижневий «рейд» зміцнило мої почуття здорового скептицизму: «вирішальна і спрямовуюча роль» Печерська у виживанні Печеськ діє скоріше за принципом «не завдяки, а всупереч тому, що». Втім, своїх висновків не нав'язую, просто подаю кілька епізодів з життя «піддослідної» провінції (за чистоту «експерименту» автор відповідальності не несе: перешкоджає симпатія до людей, які допомагали «вкорінюватися» у подільську глибинку, в чому чистосердечно і зізнаюся).

Історія перша

Вступна. Про точність

Батько заступника голови райдержадміністрації Степан Вовк був колись відомим у районі бригадиром тракторної бригади. Пропадав біля техніки день і ніч. На правлінні вирішили відзначити свого невсипущого бригадира. Зібрали загальні колгоспні збори, посадили Степана в президію — наслухався чоловік хвали від душі. Нарешті голова колгоспу приступив до «стимулів»: «Ось тобі, Степане, похвальна грамота за твою працю. А ще даруємо тобі часи. Тільки, вибачай, получиш пізніше, як купимо. Трохи почекай...»

Минув час. Про годинника забули. «Заохочений» бригадир і далі світу божого не бачив за роботою. На правлінні знову вирішили «виписати Степанові грамоту й подарувати куфайку: хай гріється — заслужив». Знову збори, президія, оплески. «Ось тобі, Степане, похвальна грамота за твою працю. Трудився ти, як часи, то ще вручаємо тобі куфайку. Носи і будь здоров. Тільки ти, теє, вибач, купити не встигли, получиш пізніше. Получиш точно, як часи»...

І справді, «получив, як часи». Не довго журився —куфайку сам собі купив, бо грамоти, хоч і похвальні, не дуже гріли — до перших холодів. Дід Степан давно на пенсії, але історію про точність ще й досі пам'ятають не тільки в родині. Про того, хто наобіцяє й забуде, в районі так і кажуть: «Точний, як Степанові часи».

Історія друга

Про колективне виживання села

Красилівський район — один з найбільших в області: 63 тисячі населення, понад 80 тисяч гектарів ріллі. Переважно рельєф полів нерівний, як у передгір'ї: пагорби, схили... Очам є на що милуватися, але землеробів мальовничість місцевих ландшафтів тільки дратує.

— Хіба я тракторист, я ж альпініст, — не поділив мого захоплення краєвидом механізатор Василь. — Це не поле, а якийсь Кавказ: голова обертом — вгору, вниз...

Кавказ Кавказом, але врожаї тут стабільно збирають, як на «піднятій цілині», — то перше, то друге місце в області.

— За приблизно однакових умов в усіх районах красилівці досягають кращих результатів і в сільському господарстві, і в інших галузях, — стверджує голова обласної держадміністрації Євген Гусельников. — У тому, що Хмельниччина посіла в країні нинішнього року друге місце з урожайності зернових, велика заслуга місцевих хліборобів...

— Як вам удається на ваших висотах випереджати рівнинні райони? — запитую у Горенка.

— Колись у Печеськах обирали голову колгоспу, —починає він здалеку. — Встає один чоловік і каже: «Сплю і бачу, що земля — це наше багатство і могутність Батьківщини». «О, давайте його ставити головою, — зрадів представник району, — він навіть у сні розумний». Поставили. Розумник наступного ж дня завіз собі сім возів жому — для власної могутності і багатства, і на третій день його вже зняли. Але яка глибина думки! Відчуваєте? Не той у нас рельєф, але якщо використовувати інтенсивну технологію обробітку землі, буде вона і багатством і міцністю селян, району, держави.

— А інші не використовують?

— Використовують, напевно. Але ми пішли далі —розробили свій метод виживання села, запозичивши й випробувавши елементи шведської моделі економічного розвитку.

У районі сорок одне господарство. Є серед них лідери і аутсайдери, очевидно, цей поділ не залежить від «часу і простору»; але жодне село — найвіддаленіше й найвідсталіше — не залишено наодинці з бідою.

Тут створили агропромислову асоціацію «Красилівщина» — мозковий центр для здійснення операції «виживання». Голова держадміністрації керує нею на громадських засадах: тут, між іншим, немає жодного штатного працівника. Якщо мовою образів, то «Красилівщина» не понижує обрій перед сильними господарствами і не дає розверзтися землі під слабкими. Якщо мовою фактів, а не метафор, то завдання асоціації зводяться в основному до таких постулатів: колегіальності управління агропромисловим комплексом; вирівняння умов для людей в усіх господарствах, приведення їх до знаменника, за яким уже живуть, а не виживають; відкритість досвіду; обізнаність з діями сусідів; централізоване постачання пальним, матеріалами, добривами усього району; централізована реалізація вирощеної і виробленої в господарствах продукції.

Опираючись на економічну теорію, програма виживання свою результативність уже показала на практиці: минулого року стараннями асоціації зекономили три мільйони гривень, нинішнього — запасли добрив і пального стільки, щоб не сушити собі голови над «подоланням труднощів» під час осінньо-польових робіт.

Звичайно, навіть за допомогою найраціональнішого методу не можна побудувати в окремо взятому районі комунізму чи капіталізму. Такого надзавдання ніхто перед собою і не ставить: адже поки що йдеться про виживання, а не процвітання.

— Що білий чорт, що чорний — все одно чорт, —скептично коментує сам Горенко суть «красилівського варіанта виживання». — Але за відсутності іншої можливості краще — білий.

«За відсутності іншої можливості «білий» варіант принаймні зберіг красилівські господарства від тотального обвалу, змусив керівників думати про перспективу, а не оглядатися назад, порівнюючи нинішні «тимчасові труднощі» з учорашніми «тимчасовими успіхами».

А це вже не так і мало, як на наш «перехідний період». Це солідна заявка на день завтрашній. «Від того вся біда наша, що ми не дивимося в нинішнє, дивимось у майбутнє. Якщо робиться не так, як нам хотілося, ми махнемо рукою і давай зазирати в майбутнє... Забули, що шляхи і дороги до цього світлого майбутнього сховано саме в цьому темному і заплутаному сьогодні». Мав рацію Гоголь. Може, саме тому в Красилові не люблять абстрактних розмов про перспективу і вперто прокладають маршрути по «заплутаному сьогодні».

Історія третя

Про військову таємницю

Колись Красилівський район був густо нашпигований підземними військовими об'єктами — засекреченими, як справжнє прізвище суперагента. І хоча бабусі-«парашутистки» з навколишніх сіл, повертаючись з базару, просили водія автобуса зупинитися біля «точки», було прийнято вважати, що ніхто, нічого, нікому... Ракетно-шахтові установки демонтували, як і належить в умовах гласності, в присутності американських сенаторів та іноземних журналістів. З'ясувалося, що «точки» були мало не в кожному колгоспі.

— Добре, що розібрали ті шахти к бісу, — схвалив курс на роззброєння місцевий водій. — А то тепер керівники господарств могли б за межі воювати ракетами.

— Хочете, покажу вам наш «Пентагон», — запросив мене на екскурсію до «розконспірованої» РШУ Леонід Васильович. Ми якраз проїздили біля найближчої «точки».

Ворота, розчинені навстіж, трималися самі за себе. Ні муру з колючим дротом і кулеметними гніздами, ні простого паркану. «Нічого собі, пентагон», — розчарувалася я. Ми під'їхали майже до самої демонтованої шахти: глибоко, аж голова кругом. У цей час з приміщення, метрів за двісті від «діри», вийшов чоловік з автоматом і щось загукав у наш бік.

— Піду владнаю з ним нашу «екскурсію», а то ще почне стріляти, — захвилювався Горенко.

Ми з головою селянської спілки «Росія» Яковом Гринюком залишилися біля «об'єкта»: ще позаглядали в глиб, обійшли його зліва і справа. Я встигла на пам'ять підібрати мідний дротик — залишок від колишнього потужного начиння, а Леонід Васильович усе ще з'ясовував вартовому причини нашої появи на «охраняемом объекте». Дошкульний осінній вітер продував до кісток. Швидше вже б їхати далі. Нарешті з'явився Горенко і пояснив план «подальших дій». На жаль, тутешня охорона не може самостійно вирішити, чи має право київська журналістка заглянути в демонтовану РШУ — треба за дозволом дзвонити вище. «Вище» також не наважилися «на добро». Поки ми мерзли на «об'єкті», встановлювали зв'язок зі штабом армії. Але начальник вийшов, і його пообіцяли знайти хвилин за десять. Отже, треба ще трохи почекати, щоб зателефонували зі штабу армії і сказали, чи можна нам тут перебувати.

Така сувора субординація нас розвеселила від душі: однак чекати на «дозвіл» не стали — «шпигунська вилазка» могла б обернутися банальною пневмонією.

... Худорлявий солдатик поквапливо зачинив за нами ворота. Охорона об'єкта посилилася.

Історія четверта

Про «силуваного коня»

Хоча Леонід Васильович запевняв, що красилівці — люди незаполітизовані, більше звиклі до діла, ніж до слова, за тиждень мені довелося зустріти тут багатьох не просто охочих поговорити на «державні» теми, а справжніх політологів. Найбільше запам'яталися Степан Никифорович з революційним прізвищем Цюрупа з села Кульчина і баба Ганна з Кошелівки. Цих простих хліборобів із селянською мудрою філософією хоч сьогодні можна оформляти позаштатними консультантами наших державних діячів. Вони, звичайно, не осоромилися б і на штатній роботі, але хто ж переїде із «землі на асфальт».

Дід Степан спеціалізується на аналізі парламентської діяльності. На відміну від багатьох «несвідомих» земляків, які обурюються «балакунами, що нічого не роблять, тільки кричать без користі», він — рішучий противник розпуску Верховної Ради.

— Я бачу, що від того крику толк є. Вже одного разу домовчалися так, що півнарода навік замовкло. Ще такого хочемо? Ні, депутати мають бути. Це ж понятно. А що трохи шумні, так робота нервна: над законом працюють рік, а той закон за день перекинуть.

Баба Ганна має ширший профіль. Під її «контролем» Президент, парламент, уряд і місцева влада. А тепер ще й вибори народних депутатів. Власне, тема виборів нас і звела докупи.

Стара зігнута бабуся шкандибала по хліб. Біля привозної «лавки» зупинилися і ми з керівником місцевого господарства В. Ковальчуком: чим торгують, що купують. Бабуся, як великий «спец», з ходу визначила моє «нетутешнє походження». А дізнавшись, що я з Києва, аж ціпком махнула:

— Оце добре, що зустріла, може, ви розкажете, що там з тим законом нині робиться?

Знов про компенсацію почнеться, вирішила я.

— А скільки вам, бабусю, років?

— А ви вгадайте, — закокетувала стара не в «компенсаційну» тему. — Та вже 72, а ви, напевно, думали, що сто?

— Та ні, ви ще нівроку — молода.

— Та де, дитино? Ось руки повикручувало — помру, то й не складуть на грудях. Як влізу в домовину?

— То ви живіть.

— Оце ж я й хочу про живе спитати. Так той закон про вибори Президент таки не сковирне? (! -**Авт.**).

З подальшої розмови я дізналася, що баба Ганна —переконаний мажоритарист, хоча й розуміє необхідність політичної структуризації суспільства.

Людмила КОХАНЕЦЬ, «Голос України»

у Печеськах — життя

— Я буду голосувати за того, кого знаю. А за яку партію — їй-Богу, не скажу. Якісь вони всі несерйозні, хоча, конечно, треба, щоб хтось отвічав за бардак...

— Бабусю, а Президента Кучму ви шануєте?

— Хороший чоловік, дай Бог здоров'я. Тільки переляканий бідака.

— Чого це переляканий?

— А так, звалилося на нього те президенство. А щоб ти знала, дитино, силуваним конем хліба не доробишся...

— Бабо Ганно, а Верховна Рада?

— А що Верховна Рада, човпуться на одному місці, як телята в загоні...

— Бабусю, а як ви думаєте, там, у Києві, з чого треба починати, щоб вам жилося краще?

— О, дитино, воно ж і курці понятно — з правітельства. Така біда в нас із ним: що не поміняють, а ті міністри знов приходять — ні в строй, ні в бой, ні в Красну армію...

— А Горенка ви знаєте?

— А хто його тут не знає? Він такий, що де й не посій, то вродить. Ніхто не чекає, а він уже —здрастуйте. Доскіпливий...

— Вредний?

— А хай би всі такі вредні були в Києві, то й порядок мали б. Гріх на нього обіжатися, совісний чоловік. Я так считаю. По телевізору я всю політику дивлюся —кіна мені не дуже інтересні. Мій покійний чоловік, царство йому небесне, оце рік як помер, поминки буду робити, казав: "Ганко, тобі треба не до корови, а в депутати: така пропаганда-агітація дарма в селі пропадає"...

— І за що ж ви агітуєте?

— А за розум, дитино, і за роботу. Бо робота без розуму — діло непутнє, як вода в решеті. А розум без роботи, як ворота без тину: обійти голе залишиться.

Шкода, не хоче баба Ганна балотуватися в депутати: боїться, що покручені пальці не справляться з кнопками голосування. Але в березні, якщо доживе, на вибори піде і проголосує за того, хто годиться «і в строй, і в бой». Тут ніхто «не указ»: вона ще й сама проведе агітацію з пропагандою...

З усього партійного «асортименту» в районі більш-менш активно діють чотири політичні організації: комуністи, соціалісти, рухівці й кунівці, хоча жодна з них не є тут партією масового типу. Красилівці воліють свої політичні погляди висловлювати в найзручнішому для них поки що статусі — безпартійному.

Історія п'ята

Про «п'яного бога»

Розкішний краєвид подільських сіл довершують бані церков. Там, де боротьба з «опіумом для народу» знищила старовинні храми, нині зводять нові —власними силами місцевих господарств. І православним, і католикам є де помолитися: у храмах людно не лише на великі релігійні свята. Духовні й мирські поводирі намагаються підтримувати одне одного: священики, як і належить, духовно — проповідями-настановами заблукалих «сільських овець» на праведне життя, керівники господарств — також, як належить, не вчать жити, а допомагають матеріально. Інколи не обходиться без курйозів.

— Побили ми з батюшкою горшки, — поскаржився мені голова однієї селянської спілки, — не хочу й говорити про нього.

— Що ж ви не поділили з Божим слугою?

— Ай, не знаю, чий він слуга після всього. Уявляєте, ми стільки цукру «виклали» за церковний паркан, не огорожа, а лялечка. А батюшка нам подякував. Змушені були люди на Великдень працювати у полі, що зробиш, коли весняний день рік годує, не можна було переривати роботу. А отець дізнався — розсердився на «грішників» і на проповіді «благословив»: «А щоб їм не вродило, якщо на свято роблять...» Як це не вродило? Він думає, що каже? А якби справді не вродило?

— Так у вас же урожай хороший, чого ти вируєш, як окріп, — сміється з ображеного «церквою» голови Леонід Васильович. — Іди до батюшки на «мирову».

— Хороший, бо Бог нас зрозумів, а не священика. Вигадав, щоб не вродило...

— Видно, у вас з Богом справжнє взаєморозуміння, якщо у суперечці підтримав «грішних мирян», а не духовну особу? — не втримуюся від «богохульного» запитання до Горенка.

— Та з Господом, хвала Йому, без проблем, а ось з Божими слугами інколи клопотів не бракує. Навіть змушені — заради самої церкви — втручатися у її справи.

«Кадрове питання», на жаль, псує реноме не лише «цісаря». Висвячені «дядьки» в рясах мало спільного мають зі справжніми духовними пастирями: вони приходять до храму не для проповіді Божого слова, а для виконання церковних треб, тому в душі залишаються тими, ким були до «легшого хліба».

«Працював священиком» один такий «дядько» у Волицькій церкві. У парафії ніхто не міг перепити свого «отця». Заклавши за комір, він виголошував такі «проповіді», що навіть найбогомільніші бабусі спльовували, а молодь реготала у святому місці, як на вечорі гумору і сатири. Молодицям було не до сміху, настоятель сьому заповідь Божу бажав «підкріпити практикою». Одне слово, не храм, а музей атеїзму. «Держава» робила спроби втрутитися в «життя церкви» — гінці з району просили єпархію забрати «отця» від гріха подалі, але... Зрештою, «слуга Божий» до того допився, що «конвертував» за горілку Святе Письмо. А одного разу з посадки прибігли налякані діти:

—Там... Там у кущах п'яний бог лежить. Накрився хрестом й образами і хропе...

Аж тоді забрали з парафії висвяченого п'яничку. Кажуть, він тепер «проповідує» в іншому районі. А в селі ще й досі з гірким сміхом згадують «п'яного бога».

Історія шоста

Про бюджет

Представники місцевого бізнесу (про конфлікт з ними Горенка і йшлося в матеріалі «Вотчина») і досі не задоволені «політикою» районного голови: «Він хоче за наш рахунок поповнити бюджет і тим самим знищити нас, як клас».

Сам Горенко клянеться, що не виношує такі підступні плани:

—Сьогодні кожен має виживати. І підприємець також. Якщо за нинішньої податкової політики бізнесмен не хитруватиме — пропаде. Це ж зрозуміло. Але є певні рамки. Якщо зовсім не платити (а я знаю, про що кажу), даруйте, за рахунок кого утримувати соціальну сферу, витягувати медицину, освіту, культуру? За рахунок самих селянських спілок, бюджетних підприємств? Щоб усе це зрозуміти, треба посидіти ось у цьому кріслі. До речі, ще один аспект наших непорозумінь: майже всі бартерні операції, які провадяться у районі, йдуть через фірми Львова, Києва, Луцька, інших міст. Здається, нічого поганого, крім одного: якби цим займалися місцеві підприємці і мали прибуток, податки йшли б у районний бюджет, а не розтікалися по «городам і весям».

Леонід Васильович зізнається, що клопоти про місцевий бюджет не полишають його ні вдень, ні вночі: «Нервова система на взводі — сплю, як заєць, по 15 хвилин». Здається, район, який виробляє і продає більше, повинен і одержувати більше. Але це теорія. На практиці спрацьовує інша «політекономія»: з державної казни провінцію фінансувати не поспішають. Щоб уникнути перебоїв у виплаті зарплат і пенсій, красилівські підприємства самі фінансують медицину, освіту, культуру, йдучи, по суті, на подвійне оподаткування. Торік перші в країні виступили з ініціативою: за згодою сторін виплачувати пенсії натурою.

—Це ініціатива від безвиході, — не дуже пишаються своєю ідеєю в районі. — Господарства не мають можливості погасити грішми заборгованість до Пенсійного фонду, але можуть свій борг конвертувати асортиментом товарів — борошном, крупами, поросятами, зерном, себто всім, що знадобиться пенсіонерам, особливо сільським.

Щоправда, і в даному разі за ініціативу було покарано ... ініціаторів: їм почали виділяти менше коштів —самі впоруються і гаразд, треба давати туди, де гірші справи. Довелося Горенкові ставати послом 22 тисяч красилівських пенсіонерів і в Хмельницькому, і в Києві: «Нас зрозуміли, і тепер пенсії видають без особливої затримки»...

Історія сьома

Про життя не в просторі, а в часі

Під час зустрічей з багатьма людьми мова незмінно заходила про Леоніда Горенка. Каюся, спочатку я сама ненав'язливо підштовхувала співрозмовників до персони голови РДА, однак швидко зрозуміла, що й без мого «маневру» його обов'язково згадають добрим чи «незлим» словом. Відчувалося: він і справді всюдисущий, як і попереджала кошелівська «мажоритаристка». Колишній агроном може несподівано з'явитися не лише на віддаленому полі чи на "гарячому" нині підприємстві — цукровому заводі, а й у дитячому садку чи дільничній лікарні, скрізь, де виникає заплутана проблема.

—У Горенка не голова, а комп'ютер, — не без роздратування прокоментував мені всюдисущість «батька» району керівник однієї селянської спілки: на світанку Леонід Васильович уже побував у його господарстві, причому саме там, куди господар волів би гостей не запрошувати.

—Ви що, до такої міри від нього залежні? — «вколола» я співрозмовника.

—Знаєте, він буває дуже гм.., в'їдливий, але... було б страшно від нього не залежати...

Недавно Леонід Васильович одержав звання заслуженого працівника сільського господарства. Ще до появи президентського указу «таємницю» відзначення мені розсекретив голова Хмельницької облдержадміністрації Євген Гусельников:

—Горенко — непересічна людина. Він, мабуть, більше, ніж треба, каже те, що думає. Не дипломат, одне слово, ви, напевно, й самі це помітили. Хоча особисто я радий, що в Леоніда Васильовича є такий «недолік»: у нас нині багато розвелося «дипломатів». Думають одне, кажуть друге, роблять третє. «Незручний» Горенко не такий, слава Богу. А ще він чудовий фахівець, агроном. Коли ми разом з головами райдержадміністрацій об'їжджаємо поля області і виникають суперечки в оцінці якості, культури землеробства, завжди прошу арбітром виступити Горенка. Його слова — неспростовний аргумент для колег...

Прямота красилівського голови не змусила довго чекати: Леонід Васильович не зовсім чемно перервав мову свого начальника:

—До звання подали? Що, вже час на пенсію?

—Ну ось, — розвів руками Євген Якович, — я вам казав... Горенко є Горенко...

—Леоніде Васильовичу, а що вам самому в собі не подобається?

—Я нетерплячий, завжди кудись поспішаю і не маю часу на «сповіді», з якими до мене приходять керівники різних підрозділів. Мене взагалі дратують зайві «церемонії»: протяжні вітання, незрозумілі прохання, коли щось хочуть, а не знають розрахунків. Я прошу: давайте зразу зі справи, лаконічно і чітко. Можу наговорити грубощів. Виправдовую себе тим, що жодної користі з того не маю. Найбільше ненавиджу в людях підлість і підступність. Головне, цього сам не маю.

—А злопам'ятність? Без вас, розповідають, і гвіздка не можуть забити...

—О, цього я не спростовую, але до чого тут злопам'ятність? Я справді прагну знати про кожен «гвіздок» — не для того, щоб його без мене не забили, просто треба знати ситуацію. Керівник без повної інформації — маріонетка.

У Леоніда Васильовича — ні відпусток, ні вихідних: працює по 14—16 годин на добу. В незатишних кабінетах (голови ДРА й асоціації) замість сучасного дизайну і килимів — таблиці і діаграми, в сейфі — папки з численними вирізками, схемами і ... віршами. Поезія, музика й гори — три стимули його власного варіанта виживання.

—У мене, по суті, немає особистого життя. Я не створений для родини (дякую дружині, що зрозуміла мене і не намагається перекроїти на інший лад), домашнього господарства, хатньої чоловічої роботи. Життя —тільки там, на роботі. Я дуже самотній за вдачею, мені не цікаво в компанії, на відпочинку, одне слово, в «зграї». Це недобре, напевно, але я такий: сам по собі. Найвільніше почуваюся в горах — Карпатах.

—І часто виривається на «волю»?

—Знаєте, Екзюпері писав: зовсім не обов'язково бачити і чути близьких і дорогих тобі людей — можна заплющити очі і побачити все , що ти хотів би побачити наяву. Розумієте, гори — це моя найсолодша ілюзія...

Мені здалося, що не тільки Леонід Васильович кепсько почувається в «зграї»: тій також має бути незатишно в присутності дикувато, схибнутого на літературі й філософії, незрозумілого й чужого чоловіка, який примхами долі потрапив у номенклатурне крісло.

Леонід Горенко не може спинитися, перепочити. Заведений з дитинства бабою Оляною: «Убоїсько, ледащо, бери щось роби», налаштований викладачами на систематичне прискіпливе самовдосконалення (він закінчив з відзнакою Київську сільгоспакадемію, між іншим, ще тоді «ходив у диваках» — діставався на «побивку» в рідні Митинці зі столиці на велосипеді), навчений мамою, Даркою, думати не про себе — про людей, він, за визначенням поета, живе «не в просторі, а в часі». Важкому, заплутаному, невеселому — такому, як є.

—Чи настане колись для вас не ілюзорне — справжнє розслаблення?

—Настане, неодмінно... Як перейду ... у простір: «Умирают в пространстве, живут во времени»...

Історія восьма

Остання. Про точність

На прощання Леонід Васильович дарує мені... прогноз погоди на найближчі два тижні, розписаний мало не по годинах. Дощ. Мокрий сніг. Потепління.

—Точно так буде?

—Точно.

—Як «часи»?

—О, вам розповіли цю історію. Ні, я не хочу нагадувати того голову колгоспу. Даремно обіцяти не буду. Понад усе ціную чесність. «Хай буде слово твоє: так-так, ні-ні, все, що понад те — від лукавого». Тому ще раз повторюю: дощ, мокрий сніг, потепління.

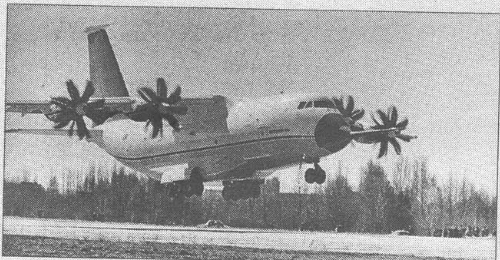
... Усе було точно. Як годинник.

Хмельницька область.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

З Парижа через Бонн і Москву до Києва, з'ясовується, ближче

На початку грудня у пресі з'явилася інформація: президент Росії Борис Єльцин і федеральний канцлер Гельмут Коль під час неформальної зустрічі досягли домовленості про те, щоб «підключити» до проекту створення україно-російського військово-транспортного літака Ан-70 Німеччину та Францію. Як було заявлено МЗС України, успішний розвиток проекту можливий, якщо «ці домовленості лідерів будуть підтримані бізнесом і втілені в життя, тому що всі домовленості лідерів починають працювати лише тоді, коли до них підключаються гроші». Про участь української сторони сказано ще конкретніше: «... Суто з політичної точки зору — це визнання України технічно розвиненою державою з сучасною

авіаційною промисловістю».

З одного боку, добре, що до нас надійдуть нові технології, які «обминали нашу країну протягом останніх 6—7 років», збільшиться кількість робочих місць, а з другого — хто досі сумнівався в тому, що Україна має сучасну авіаційну промисловість?

У цьому зв'язку пригадую поїздку до французької акціонерної компанії з випуску авіаційних двигунів «Снекма», яка випускає їх 15 найменувань. Вони піднімають у небо і невеличкі тренувальні літаки, і космічні ракети «Аріан», бойові «Міражі», аеробуси, «Боїнги» й надзвукові пасажирські «Конкорди». «Снекма» нині забезпечує двигунами 70 відсотків світового авіаційного ринку.

Господарі показали тоді журналістам усе виробництво — від ливарних до складальних цехів, — яке вражало майже космічним розмахом. Але не пам'ятаю жодної зустрічі з фахівцями, на якій обминули б увагою українське літакобудування, особливо виробництво двигунів на запорізькому підприємстві «Мотор-Січ».

Вони й не приховували: запоріжці можуть конкурувати із «Снекмою» за всіма параметрами виготовлюваної ними продукції. І тому намагаються встановити контакти для співробітництва. Вже тоді бідкалися: «Мотор-Січ» прагне сама випускати свій «велосипед», не допускаючи нікого — хоч би й багатих і знатних. Президент «Снекми» Ренон Жерар заявив, що політика співробітництва, яке його фірма пропонує, орієнтована не на імпорт, а на довгострокове партнерство: разом з українськими виробниками випускати двигуни для внутрішнього і світового ринку.

І тому, коли запоріжці відмовилися, французи до цього поставилися, хоч і не без досади, проте з розумінням: за умов нормального функціонування економіки «Мотор-Січ» здатна самостійно випускати свої двигуни. Тоді Ренон Жерар сказав, що «Снекма» не претендує на головну роль і згідна виконувати певні обсяги робіт, бути субпідрядником.

Тоді переговори з «Мотор-Січчю» не дали результатів. Але, здається, конкуренти часу марно не витрачали: хіба федеральний канцлер Гельмут Коль під час неформального візиту до Москви не підтвердив цього? Отож і виходить, що з Парижа до Запоріжжя і Києва тепер буде вигідніше добиратися через Бонн і Москву. До речі, одна з експортних модифікацій Ан-70 передбачає, що він літатиме з двигунами, які випускає «Снекма»...

Надія БЕДРИЧУК, «Голос України»

Надія на вагу золота

Проблема «нацистського золота», так пристрасно обговорювана у світі, досі українців цікавила мало. Все змінилося, коли в Лондоні відбулася міжнародна конференція щодо долі награбованих гітлерівцями багатств. Уперше до обговорення питання «нацистського золота» залучено Україну. Більше того, після конференції з'явилася маленька надія, що наші жертви фашизму отримають якусь компенсацію, на котру досі не сподівалися.

Однак усе — по черзі. На початку грудня в британській столиці зібралися представники 43 країн, 6 міжнародних організацій та 4 фінансових установи. Розглядали вони три проблеми. По-перше, долю 5,5 тонни золота —залишку від 337 тонн награбованого нацистами «жовтого металу», яке повертала законним власникам Тристороння комісія у складі Британії, Франції та США, що діє з 1946 року. Друга проблема — реституція, тобто повернення майна, награбованого гітлерівцями. І третя — можливість компенсації жертвам фашизму.

Учасники конференції не тішили себе марними сподіваннями і одразу визнали, що поділити 5,5 тонни золота буде непросто. Не можна навіть розділити це багатство на «монетарне» (вивезене золото із центральних банків країн) та «немонетарне» (награбоване у громадян). Тим паче, представники США заявили, що мають документи, які підтверджують наміри нацистів заплутати сліди викраденого «жовтого металу».

Тоді Британія і США виступили з розумною пропозицією: державам — претендентам на монетарне золото відмовитися від претензій, а внести свою частку до спеціального фонду, гроші якого використовуватимуться для компенсацій жертвам фашизму. Ініціативу підримали Австрія, Люксембург, Аргентина, Хорватія, Польща. Самі Сполучені Штати зробили перший внесок — чотири мільйони доларів — і пообіцяли протягом трьох років збільшити цю цифру до 25 мільйонів.

Під час обговорення компенсацій жертвам фашизму на нас очікував приємний сюрприз. Представник США Стюарт Айзенштат наголосив, що жертвами Холокоста слід вважати не лише євреїв, а й представників інших національностей. І всі вони потребують допомоги.

Заява ця надзвичайно важлива для України. Як відомо, досі Тристороння комісія з «нацистського золота» розглядала претензії лише п'ятнадцяти держав, серед яких нашої не було. Особливою графою завжди визначалася необхідність компенсації євреям. Спочатку навіть пропонувалося віддати їм залишки золота як найбільш постраждалим від нацизму. Проте, пізніше представники єврейських організацій погодилися, що серед жертв Холокоста — не лише євреї. Тож усі мають однакове право на компенсацію.

На лондонській конференції вперше визнано право на компенсацію так званих «подвійних жертв» — насамперед громадян СРСР та країн Східної Європи, які, повернувшися з полону, зазнали переслідувань у себе на батьківщині. Не секрет, що наших колишніх в'язнів концтаборів радянська система часто визнавала «зрадниками Батьківщини». Нині справедливість буде відновлено, і ці люди можуть розраховувати на компенсацію.

Для нас — це маленька перемога. Надія, яка зажевріла на горизонті. Що ж робити далі? Кореспондентові «ГУ» розповідає глава делегації, голова українського національного фонду «Взаєморозуміння і примирення» Ігор Лушников:

— У більшості країн, що брали учать у лондонській конференції, створено спеціальні національні комісії, які займаються питаннями «нацистського золота» і компенсацій жертвам фашизму. Таку комісію слід створити і в Україні. У червні 1998 року у Вашингтоні відбудеться наступна конференція, на якій уже конкретно розглядатимуться питання реституції та компенсацій нацистським жертвам. І до того часу нам потрібно підготувати документи, що засвідчать збитки, завдані фашистами конкретним українським громадянам. Також слід представити матеріали про нацистські жертви, які потребують компенсації...

Ось тут спробую попередити запитання читачів. Свого часу, як тільки-но «пішли» перші публікації про «нацистське золото», до редакції почали надходити листи із запитаннями. Хто може претендувати на компенсацію? — цікавилися люди.

На жаль, закону про жертви нацизму в Україні немає. Однак, за словами першого секретаря Управління культурних зв'язків МЗС України Сергія Борщевського, такий документ необхідний, аби нацистські жертви отримали соціально-правовий статус.

Крім того, С. Борщевський вважає, що українські потерпілі від фашизму нині у значно гіршому становищі, ніж такі ж громадяни за кордоном. Тому і уваги з боку міжнародної спільноти українцям потрібно більше. Не треба забувати, що наші люди увійшли у війну після голоду 1933-го та сталінських репресій 1937-го. Вони не мали жодних рахунків у швейцарських банках. А нині їхній рівень життя — жалюгідний.

Ось тільки чи дочекаються ці люди заслужених компенсацій? Більш як пістоліття минуло з часу війни: старість, підірване здоров'я даються взнаки в'язням концтаборів. Коли ж дійде справа до розподілу «живих грошей»? На це запитання поки немає точної відповіді. Проте є сподівання, що компенсації не забаряться. У Лондоні наголошувалося: нехай проблеми, пов'язані із війною століття, в цьому ж столітті і залишаться. Тож чекати доведеться максимум два-три роки.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, «Голос України»

ЕСТОНСЬКИЙ БРИГ ПІДХОДИТЬ ДО ПРИЧАЛІВ ЄС

Отже, Естонія нагадує пружину, яку 50 років стискали, і тепер, коли відпустили, її стрибок увібрав усю не використану за це п'ятдесятиріччя снагу. Європейські стандарти позначаються на всьому: обслуговуванні в готелях та ресторанах, архітектурі міст (зокрема, відсутність таких звичних для нас численних комерційних будок) і навіть у менталітеті чиновників.

3. Економія та демократія водночас

Як зазначив Март Сійманн, прем'єр-міністр, одна з нагальних проблем — перебудова державного апарату з метою зменшення витрат на його утримання. Тобто — ще більша економія коштів платників податків. До речі, під час закордонних візитів і президент держави, й інші керівники майже завжди користуються рейсовими літаками, як правило — естонської авіакомпанії. Це —економія й демократія водночас, це — одна з ознак європейського духу. А от коли у нас чиновник рангом навіть заступника міністра отримує на поїздку персонального літака, а під час проїзду столицею високих осіб життя там має завмерти — це азіатщина, скільки не тішилися б наші державні мужі тим, що хтось десь назвав Україну «центральноєвропейською державою». Помітно, що, незважаючи на всі заходи, спрямовані, мабуть, на економію безцінного чиновницького часу, ефективності від цього у нашій державі не відчувається, а естонські керівники добре працюють і без персональних літаків та інших привілеїв.

Такі сумні думки навіває чимало порівнянь. А ще Естонії явно пощастило, що у неї є чудовий сусіда — Фінляндія. Естонці зазвичай полюбляють покепкувати з фінів: буває, ті приїздять до Таллінна не лише запастися дешевими, як для них, продуктами, а й сходити, скажімо, до перукарні, сауни, почистити у хімчистці речі. А потім добряче випити на поромі, що навмисне повільненько долає 80 кілометрів, які розділяють естонську столицю та Гельсінкі...

Щодо україно-естонських відносин... Я, чесно кажучи, був трохи здивований, коли побачив у таллінській газеті об'яви про продаж українських продуктів. І, як виявилося згодом, даремно: що стосується продовольства, то ми маємо тут добру репутацію ще з часів Союзу. Особливим попитом користується цукор. Естонський колега розповів, що цукор в Естонію завозять з України та Німеччини, причому наш навіть трохи дорожчий. Але, зазначив він, люди віддають перевагу саме українському: він кращий.

Загалом, інтерес до торгівлі з Україною тут великий, є й можливості той інтерес задовольнити: існує міждержавний договір про вільну торгівлю, тобто товари, вироблені в одній країні, не обкладаються митом при ввозі до іншої. Отож не дивно, що в літаках, які курсують між Таллінном та Києвом, практично немає вільних місць: контакти дуже активні. Надзвичайний і Повноважний Посол України в Естонії Олександр Олененко зазначив: не треба комплексувати з того, що Естонія така маленька, а ми такі величезні, тобто держави дуже різні, і про що, мовляв, говорити? Не можна не погодитися: що стосується, наприклад, досвіду реформ, то тут усе навпаки — ми маленькі, а Естонія —велика. Оце й має спонукати нас до ще більшого зближення. Поки що, казав наш посол, сюди приїздять і українські політики, і урядовці, і парламентарії — і всі дивуються. Лише, на жаль, дивуються. А непогано було б і повчитися.

Редакція висловлює подяку фонду «Демократичні ініціативи» за надану кореспондентові можливість відвідати Естонію.

Анатолій ІВАНЧЕНКО, журналіст

Грецька година

(Початок на 1-й стор.).

Константиносу Стефанопулосу 71 рік, за фахом він юрист. До обрання на посаду глави держави (у березні 1995 року) посідав різні урядові пости. Найперше, що трохи дивує при ознайомленні з «особовою справою» грецького президента, — він не член Всегрецького соціалістичного руху (ПАСОК). Власне, нині Стефанопулос безпартійний, і мусить таким бути до закінчення перебування на нинішній посаді. Але до березня 95-го він був членом партії Нова демократія та, згодом, Демократичної партії відновлення. Отож партійне походження грецького президента не відповідає поширеному уявленню про те, що «усі керівні греки —від ПАСОК».

Втім, влади грецьких соціалістів це анітрохи не применшує, адже згідно з Конституцією президент у Греції важелів впливу на політичну ситуацію практично не має: не може розпускати уряд чи парламент, накладати вето на ухвалені ним закони чи оголошувати надзвичайний стан. Інакше кажучи, функції президента Греції — переважно представницькі.

Але це не применшує його ролі на міжнародній арені: тут президент Греції — це сама Греція. Він «озвучує й пробиває» зовнішньополітичні ініціативи країни, роз'яснює її внутрішні проблеми. Мені довелося бути свідком надзвичайно колоритного виступу Константиноса Стефанопулоса перед Парламентською Асамблеєю Ради Європи у квітні. І під час виступу, й під час дебатів грецький президент справив приємне враження своїми ораторськими здібностями та гарячим патріотизмом (а основною темою промови був головний зовнішньополітичний біль Греції — відносини з Туреччиною), спершу досить жорстко «атакувавши» турецьку політику, а потім вміло витримавши «контратаку» турецьких делегатів.

Щодо майбутнього візиту, то слід зазначити, що супроводжуватиме президента перший заступник міністра закордонних справ Греції Георгіос Папандреу — син легендарного засновника ПАСОК. Він проведе переговори зі своїм візаві Антоном Бутейком. А щодо економічної ефективності візиту, то її мають забезпечити зустрічі українських та грецьких підприємців — останніх у делегації буде близько двадцяти!

Алла РОМАНЧУК, «Голос України», Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото)

Його зігріють сяйвом білі плечі у білих нетрях пізньої зими

Давнє місто, прихиливши сивого чуба на пишні горби, нишком радіє нагоді спочити. Нарешті старий зможе відкласти скіпетр і, згорнувшись клубочком у потертій мантії, як у дитинстві, зануритись у милі серцю спогади. Три довгі місяці, поки на троні посідатиме крижана Цариця, місто «крутитиме» собі старі затерті сни, тихо гортаючи жовті сторінки своєї юності...

Звісно, вони зовсім не схожі на ці сучасні галасливі ролики, з яких його нинішні амбітні діти вперто «монтують» стрічку свого і його життя. Та хай собі метушаться, клопочуться, чубляться й кохаються. Усе це він вже бачив. Втім, однаково мусить «йти по етапу», ніби вперше, знову і знову переживаючи разом з ними їхню радість та печаль, їхні свята й будні...

Під скрипучі па холодних царських туфельок старий поринає в казку білої нудьги, ліниво бавиться спокусою удаваного щастя, однак не забуває скоса позирати на свої володіння й підопічних. Пильнує. Чи порядок у місті? Адже якне-як —столиця!

Хочу, щоб у мене була мама

НА КИЇВСЬКОМУ вокзалі чекаю приїзду родичів. Потяг, як завжди, запізнюється. Нудьгую. Раптом хтось шарпає за рукав, обертаюся — дівчатко років 5—6. Одягнена зовсім не по сезону — стара вовняна кофтина, перев'язана пуховою хусткою, гумові чобітки, що вже втратили колір.

— Тьотю, дай копієчку!

Дістаю гривню, що миттєво щезає з моїх рук. Підстрибуючи, мала голосно кричить: « А ось скільки мені дали!» Підбігають її товариші, кругом мене простягнені рученята...

Поспішаючи згодом на роботу, гадала, скільки ж їх, цих безпритульних дітлахів. Звернулася до спеціалістів. За інформацією управління у справах сім'ї та молоді, служби у справах неповнолітніх, під час проведення рейдів було виявлено понад 18 тисяч неповнолітніх, з них понад 1664 — безпритульних, 5513 — жебракували, майже 3 тисячі поставлено на облік уперше.

Невидимі мешканці великих міст

За ініціативи ЮНІСЕФ та за участю громадських і державних організацій було проведено соціологічне дослідження проблеми «вуличних дітей». Опитування проводили у двох містах — Києві та Одесі. Отож, 54 відсотки «вуличних дітей» — з так званих повних сімей, і лише 8 відсотків сироти. Тільки кожен третій малюк з сім'ї неповної, стільки ж дітей — із багатодітних сімей. Одна з основних причин утечі на вулицю суто сімейна: 38 відсотків нащадків вигнали з дому, 15 — втекли самі, 10 — родина прогодувати не в змозі, 6 —зазнали фізичного насилля. За словами керівника проекту «Вуличні діти» Валерія Танцюри, малята дуже швидко звикають до такого «ступеня свободи». За деякими даними, дитина, котра потрапила на вулицю, проживе всього 30—35 років. Причина — загальна незахищеність.

Заробіток для виживання

... Сергійко і Сашко — братики, їм по 10 та 13 років. «Працюють» на Петрівці. Сашко допомагає продавцям квітів, заробляючи 4—5 гривень щоденно. Сергійко просить гроші біля одного з нічних клубів. Дома на хлоп'ят «чекає» постійно п'яна мати. Зароблене вони їй вже не віддають, витрачають на себе. За словами психолога-консультанта соціальної служби для молоді Тетяни Зайцевської, у кожному районі Києва є угруповання таких дітей, що іноді налічують до 40 чоловік. Найчастіше дітлахи миють автомобілі, охороняють речі на вокзалах, підносять важкі клунки продавцям на базарах, продають старі речі, збирають та здають пляшки. На запитання про нагальні потреби респонденти в основному перелічували необхідні речі, харчові продукти та ... навчання. Але вчитися часто—густо не мають можливості. Тому кожен п'ятий із опитаних не вміє читати, не знає грамоти і не вміє писати кожен четвертий.

«Рожева обставина» життя

У бесідах з волонтерами респонденти досить часто казали, що єдиний відпочинок від труднощів життя —секс. Є діти, які розпочали статеве життя у п'ять(!) років. Кожен третій з опитаних робить це за платню, заробляючи собі на життя. Колись у Львівській області працювала спецшкола для малолітніх проституток. Уже десять років, як її немає, а проблему досі на розв'язано. Діти хворіють, часто — на венеричні хвороби. Лише кожен десятий опитуваний у разі захворювання лікується, інші — вживають горілку чи вдаються до наркотиків. Респондентам практично нічого не відомо про СНІД.

Захищати безпритульних малюків має держава

72 відсотки опитуваних хочуть змінити своє життя. Третина дітей бачить вихід просто: «щоб була мама». Деякі прагнуть повернутися у батьківську сім'ю, знайти іншу — шляхом усиновлення або створити власну родину. Кожна п'ята дитина мріє про багатство без визначення шляхів його отримання.

27 вересня 1991 року Україна прийняла «Конвенцію про права дитини», стаття 19 якої говорить про зобов'язання держави вживати необхідних заходів щодо охорони дитини від усіх форм фізичного та психічного насилля, образ чи брутального поводження з боку рідних та оточуючих. На жаль, саме приєднання держави до цієї конвенції не є гарантією, що насилля стосовно дітей буде ефективно викорінюватися. Багато роботи виконують державні організації. Приміром, в Україні відкрито 51 притулок для неповнолітніх, необхідно відкрити ще понад 70. За словами першого заступника міністра України у справах сім'ї та молоді Олександра Ситника, планово організувати роботу притулків у Харкові, де дітей утримуватимуть 3 місяці (нині всього 1 місяць). Для тих, хто не хоче йти до інтернатів, притулків, створюватимуться мобільні пункти для задоволення найнеобхідніших потреб.

На «круглому столі» «Діти вулиць», що проходив нещодавно у Києві, вирішено розробити програму захисту вуличних дітей на державному рівні, а також передати матеріали до Кабінету міністрів. Держава має сьогодні рятувати дітей — своє майбутнє, з тим, щоб надалі було кому її захищати.

Оксана ЧЕХОВСЬКА.

Христофор ГРУША, журналіст

ШЕСТЕРО РЕВНИВИХ ПРОТИ ОДНОГО

У СТОЛИЧНОМУ видавництві «Вежа» вийшла книга Мирона Черепанина «Музична культура Галичини (друга половина XIX — перша половина XX століття)». Автор присвятив монографію дітям та дружині, і це не видається надто сентиментальним, адже пан Мирон, пишучи книгу, три роки жив не дома, а в архівах. Подія нерядова ще й тим, що востаннє подібна книжка з'являлась у нас на початку 60-х. Аж не віриться, що на це спромігся провінціал (пан Мирон очолює музичну кафедру Прикарпатського університету).

Яка нині книга без мецената? Ним став шляхетний чоловік Володимир Кашицький. Його доля сама собою варта цілої книги: був націоналістом-підпільником, сидів у ГУЛАГу, воював у Червоній Армії й при визволенні Варшави втратив обидві руки. Попри все те, став удатним бізнесменом (польським!), а коли Україна стала самостійною, переїхав сюди і має добрий бізнес, хоч йому вже 85-й рік пішов!

І яка нині книга без опонентів? Ними стали земляки й колеги автора — шестеро педагогів Львівського вищого музичного інституту ім. Лисенка. Вони написали в одній газеті сердиту статтю під назвою «Музична культура Галичини у кривому дзеркалі» й звинуватили автора у великій кількості «містичних» огріхів та в концептуальній безпомічності. Ображений пан Мирон навіть спересердя написав відкритого листа опонентам: «Вельмишановні колеги! Пересвідчившися, що монографія викликала у вас неабиякий інтерес. Це цілком нормально, бо поява нового видання все-таки може зрушити з місця певну інертність до праці. Дивує, що ви, справді шановані у наукових колах люди, після прискіпливого аналізу монографії не спромоглися знайти у ній доброго зерна. Незважаючи на декларативність ваших умовисновків, я вдячний за указані огріхи, допущені при комп'ютерному наборі. Упереджені пошуки «містики» не дозволили вам, на жаль, піднятися вище власних амбіцій і розгледіти реальні неточності, в наявності яких я не боюся зізнатися — хоча б тому, що сповідую народну мудрість: лише той не помиляється, хто нічого не робить...»

А щодо концептуальності пан Мирон каже: «Моє завдання було не філософським, а історико-констатуючим. Я не вважаю, що зробив усе і нікому більше не лишив роботи. Будь ласка — усім на цій ниві діла вистачить!»

... Читаєш усе це не без приємності: отже, наші люди не лише макдональдси відкривають, а й пишуть книжки, і ревнують одне одного до її величності Музики.

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

А у кури-чубатури від стегенець крепатура

ПЕРЕКОНУВАТИ сьогодні наших співгромадян, що рожеве імпортне куряче м'ясо гірше за кволого синього вітчизняного бройлера — справа клопітна і невдячна. Але захистити імення рідної квочки і уелегантнити її імідж ризикнули на птахофабриці у Пустомитах, що на Львівщині.

Тамтешнє куряче царство розпочинається з кабінету голови правління ВАТ Анатолія Кожуха. Це своєрідний музей Курки, в експозиції якого — від скляної скульптури несучки на полиці до вітальної поштівки з курчам на робочому столі. Тут незрима велич вітчизняної квочки переможно тріпоче крильми, викликаючи на дуель жирні стегенця Буша та польські яйця з підфарбованими жовтками, котрі нині зручно примостилися на прилавках місцевих базарів. І змовницьки мовчать про свої інтенсифікатори й консерванти.

Свого часу господарство, яке веде свою історію з 1964 року, було флагманом радянського птахівництва: численні нагороди, прапори, вояжі на ВДНГ. У Пустомитах птахівники бурхливо будувалися, звели дві школи та два дитсадки. Нині все це колишнє багатство лягло немалим тягарем на баланс фабрики.

— Птахівництво колись було однією з небагатьох галузей, спроможних змагатися із Заходом, — каже Анатолій Кожух.— А тепер Стрийський племрепродуктор, який колись міг давати 15 мільйонів молодняку курей-несучок, — «лежить». Жовківський, який постачав молодняк бройлерів, — теж. І ми возимо курчат і комбікорми із закордону. Сьогодні це вигідніше, бо вони, на жаль, дешевші й якісніші, ніж свої. Держава скинула з себе відповідальність і не створила жодних умов для розвитку.

Стали думати-гадати, як запустити громіздкий маховик у інший бік. Півтора року тому створили відкрите акціонерне товариство, а з липня нинішнього року українських кур «засватали» ... сирійці. З того народилося україно-сирійське спільне підприємство (окрема структура в системі ВАТ). Розподіл внесків —50 на 50: ми надаємо цехи, сирійці — кошти на курчат, корми й зарплату. Прибуток — навпіл. До роботи стали ще 130 чоловік.

І хоч, може, й щемить душа, пустомитівські курки ростуть нечистопородними (щоправда, як запевняє Анатолій Кожух, екологічно чистими).

Величезну нерентабельну котельню тепер збираються продавати, і таким чином сподіваються розрахуватися з боргами за комбікорми. Натомість самотужки винайшли новий малогабаритний котел для опалення приміщень.

З Голландії привезли обладнання для розрізання курей на частини (не погребували й уп'ятеро дешевшим «секонд-хендом»). І — дайош стегенця, євроупаковку, етикетки, картонну тару!

Відтоді фабрика видала «на-гора» 300 тонн ніжного м'яса. Щоправда, прибутки досі ані підраховували, ані ділили — реалізація шкутильгає. Адже на львівських прилавках стегенця пустомитівського бройлера «тягнуть» 4,20 гривні за кілограм, а «іноземці» — на 30-40 копійок дешевші. Із столичних же магазинах їх не угледіти навіть з підзорною трубою. З торішнього жовтня працівникам не платили зарплату і почали її видавати лише з травня, поки що заморозивши попередні борги (правда, запитання про її величину керівник чомусь кмітливо оминув стороною).

Тепер після прийнятого закону про підняття ставок на в'їзне мито на сільськогосподарські товари, що має завдати нищівного удару іноземній продовольчій інтервенції, ніби щось заблимало на видноколі.

— Нещодавно приїздили поляки, — продовжує пан Кожух. — Показували свої проспектики, упаковочки, тюбики. А я їм кажу: годі возити нам вашу провізію, гляньте на новий закон. Отож домовилися, що вони дають нам курчат із відстрочкою оплати в 90 днів, і ми відроджуватимемо ще два цехи.

Однак, коли іщезнуть «ніжки Буша», чи вистачить вітчизняним квочкам, а особливо їхнім господарям, снаги задовольнити всі апетити нашого населення? Чи доконає крепатура?

На Пустомитівську птахофабрику вже приїздив один дилер із Києва, який запропонував узяти втричі більше курячих стегенець, аніж там можуть виготовити. Як вважає А. Кожух, треба було спочатку дати можливість набрати обертів вітчизняним виробникам, а тоді вже суворо перекрити кордони. Бо діємо за звичним сценарієм: сьогодні на вчора. І де гарантія, що найближчим часом нам не доведеться в своєму аскетичному раціоні забути про порівняно доступний делікатес.

Київ — Пустомити.

Леонід БРОВЧЕНКО, журналіст

Телефони і пейджери держави Іридіум

Шістдесят шість журналістів *із найвпливовіших і найпопулярніших газет Європи та Ізраїлю було запрошено до Мюнхена (Німеччина) на прес-конференцію консорціуму Іридіум — розробника першої всесвітньої мережі мобільного зв'язку. Був серед запрошених і кореспондент «Голосу України».*

Консорціум Іридіум уже подолав половину шляху до створення універсальної всесвітньої мережі мобільного телекомунікаційного зв'язку

Технології

А ЧОМУ, власне, до Мюнхена було запрошено саме 66 журналістів? Річ у тім, що супутникова мережа телекомунікаційного зв'язку Іридіум включатиме 66 низькоорбітальних (висота орбіт — 780 км) супутників, закомутованих між собою із 11-ма наземними станціями-шлюзами, розташованими по всьому світу. Супутники буде розміщено на полярній орбіті так, що один із них завжди знаходитиметься в зоні досяжності користувачів, незалежно від їхнього розташування. Отож, виходячи з кількості супутників, керівництво консорціуму визначило й кількість представників мас-медіа на прес-конференції.

Систему Іридіум було спроектовано ще у 1987 році інженерами департаменту супутникового зв'язку компанії «Моторола».

Через чотири роки було засновано компанію Іридіум, Інк. Серед засновників консорціуму (а їх більш як півтора десятка) всесвітньо відомі фірми. Є серед них і Державний інститут космосу ім. Хрунічева (Росія). Цього року на навколоземну орбіту виведено перші 39 супутників Іридіум. Повністю проект стане до ладу у вересні наступного року, користувачі у всьому світі отримають пакет високоякісних телекомунікаційних послуг, що включає безперервний голосовий та пейджинговий зв'язок. Дещо пізніше до них приєднаються факсимільний зв'язок та послуги передачі комп'ютерних даних. Для виведення супутників на орбіту було використано ракети-носії — російська «Протон» (одна ракета виводить на орбіту 7 супутників), американська «Дельта» (5 супутників) і китайська «Великий похід» (2 супутники).

Сьогодні є кілька центрів управління та контролю за супутниками та телекомунікаційною мережею у космосі. Головний центр розташований у штаті Вірджинія.

Додатково центр отримує інформацію від станцій контролю у Канаді, на Гаваях, а також від мобільної станції в Ірландії.

Як вже було сказано, супутникова система Іридіум сполучатиметься з телекомунікаційними мережами загального користування за допомогою 11-ти наземних станцій-шлюзів. Кожна станція перебуватиме у власності одного або декількох інвесторів Іридіуму або його філій. Україну і ще 20 європейських країн та Ізраїлю обслуговуватиме станція-шлюз, розташована у містечку Фучіно, поблизу Рима (Італія). А от Білорусь, Естонію, Грузію, Казахстан, Латвію, Литву, Молдову, Російську Федерацію і Узбекистан — станція-шлюз, що міститься у Москві. На нинішньому етапі першочергове завдання для Іридіум Комюнікейшенз Німеччина, у сфері послуг якої 22 країни (у тому числі й Україна), — отримання необхідних ліцензій від урядів цих країн. Сьогодні ICG – на різних етапах переговорного процесу з кожною із 22 країн.

Отже, починаючи з вересня 1998 року, назва «Іридіум» означатиме універсальний мобільний зв'язок, що базується на супутниковій мережі Іридіум та звичайній мережі стільникового мобільного радіозв'язку. Завдяки роумінгу (сумісності) Іридіум користуватися телефоном у будь-якій країні світу, у пустелі, серед океану стане так само просто, як розраховуватися за товари за допомогою кредитної картки. Ваш єдиний персональний телефонний номер дозволить з'єднатися з вами у будь-якому куточку планети. Аналогічно ви можете зателефонувати будь-куди, незалежно від того, якою мережею стільникового зв'язку користуєтеся — GSM (Європа, Тихоокеанський регіон), IS-41 (Північна Америка, Африка, Росія).

Сучасний розвиток стільникового зв'язку та ринковий попит на більш ширший спектр засобів персонального зв'язку визначатимуть зростаючий попит на послуги Іридіуму. Аналітики стверджують, що до 2002 року кількість абонентів стільникового зв'язку сягне 520 мільйонів. Більш як 42 мільйони з них — ділові люди, котрі подорожують до різних країн світу. Іридіум стане першою в світі компанією, що надасть цим абонентам всесвітнє телефонне покриття та сприятиме їх мобільності завдяки комбінації послуг супутникового, стільникового і пейджингового зв'язку. І все це за допомогою одного телефонного апарата, одного номера і єдиної системи розрахунків. Приміром, якщо мій київський домашній телефон буде елементом Іридіуму, то, подорожуючи Америкою, з Нью-Йорка чи Вашингтона я зможу відповідати всім, хто телефонуватиме мені додому. За наявності, звичайно, мобільника.

Мюнхен — Київ.

Григір ЧОРНИЙ, журналіст

Білоцерківський Бонд міняє професію

Фейлетон

ДАНИЛА БОНДЕНКА, відомого серед агентури далекого зарубіжжя як білоцерківський Бонд, фееcбешники «узяли» на Красній площі дружньої нам країни. Знемагаючи восьмий місяць без обігових коштів, чи то пак заробітної плати, Данило саме продавав променевий лазер у вигляді кулькової ручки — крихту інтелектуальної власності білоцерківських учених.

Про Бонденка ходили легенди. За однією з них він зірвав хід кубинської сафри, заваливши острів через підставні фірми контрабандним, «Орбітом» без цукру. За іншою — викрав креслення всюдихода «Джон дір» у Пентагоні. А відтоді як почав працювати у дружній нам країні, став очима й вухами самого Президента. Низка багатоходових операцій під кодовими назвами «Ваучер», «Тампакс», «Харциз-акциз» увійшла в енциклопедію трудівників незримого фронту. «Дахові» Данила заздрили провідні розвідницькі центри: він стояв на одній нозі з урядовцями та законодавцями і тримав у одній руці банківський і резидентський капітал дружньої нам країни. Подейкували після того, як завдяки блискучій комбінації його країна підписала міжурядову угоду про вільну торгівлю, на його честь почали випускати цигарки «BOND» і жіночі комбінації «Від Бонденка». А президентської відзнаки — п'ять неоподатковуваних мінімумів доходів громадян — він був удостоєний за викрадення приладу денного бачення, без якого доморослі реформатори з уряду почувалися кротами. Прилад називався «Аналітик». Він легко збалансовував державний бюджет, підказував джерела фінансування його дефіциту, ділив власність стратегічно важливих об'єктів, одне слово, мав неабияку електронну клепку. Данило обезсмертив своє ім'я. Відтоді на його батьківщині реформи набули стрункості, розважливості й цілеспрямованості, як того хотіли важкі на підйом чиновники. Ваучеризація, лібералізація, приватизація пройшла не гірше, ніж у дружній нам країні. Інфляцію змінила стагнація. З'ясувалося, однак, якщо не друкувати грошей і не виплачувати їх за красні очі, то це означає взагалі не мати грошей. Почали одне в одного брати в борг: завод — у банку, банк — у вкладників, уряд — у парламенту, парламент — у банку. Зачароване коло взаємної заборгованості так само, як і в дружній нам країні, розчинилося у часі (на довгі роки) і просторі (на всеньку територію країни). У центр негайно викликали Бонденка: «Що це ти, бісова кров, припхав?»

Білоцерківський Бонд помацав хвильку над електронним мозком.

— Працює бездоганно, можете переконатися на власні лінзи. А те, що наша промисловість і сільське господарство на ладан дихають, то це він прорахував. «Аналітик» не видає простих рішень, а лише стратегічні...

— І в чому ж полягає ця стратегія?

— Безгрошів'я і заборгованість спонукають керівників підприємств брати кредити під заставу своїх основних фондів, отже, потраплянти у залежність від іноземного капіталу. Це — по-перше. Борги і фізично застаріле обладнання підприємств знецінює його ринкову вартість. Це — по-друге. Отже, якщо тривалий час не підживлювати виробництво грошима, керівники підприємств самі набиватимуться на розпродаж свого майна. Це — по-третє. Воно і тепер не по кишені нашим інвесторам. А це ознаменує прихід іноземного капіталу, на що й натякає «Аналітик».

Йому не повірили, списавши усі економічні негаразди останніх років на хиби приладу «Аналітик» виробництва дружньої нам країни. Данило Бонденко потрапив під скорочення штатів і позбувся гарантованої заробітної плати. За півроку поневірянь по світу, нудьгуючи від бездіяльності, він розтринькав свої заощадження в Монте-Карло, залишив коханці нерухомість на Канарах і відказав жменю південноафриканських алмазів у фонд збереження генофонду Білої Церкви.

Руки свербіли за роботою. Кортіло прибрати когось з дороги. Роздобути будь-який документ з грифом «таємно». Принаймні, відчути спиною «хвоста». З дошкульними думками, що втрачає кваліфікацію, Данило приїхав до дружньої країни.

— Шпигуни потрібні? — запитав руба в управлінні Федеральної служби безпеки.

Полковник ФСБ промовисто покрутив пальцем біля скроні. Виштовхали за двері, щоб, бува, не звинуватили ФСБ у шпигуноманії.

Того ж вечора в підземному переході Данило продав якомусь вилупку геодезичний супутниковий приймач.

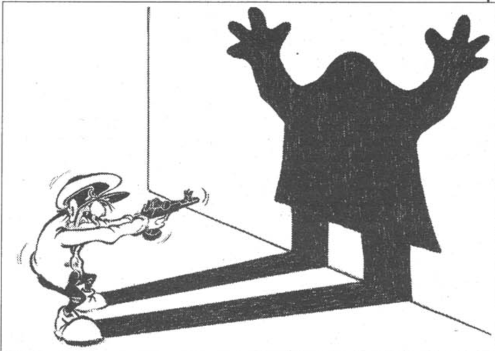
З'ясувалося, що шпигунська апаратура та амуніція мають неабиякий попит. Або люди готуються скласти йому конкуренцію, або готові продавати батьківщину. Очікуючи на покупців, Данило грав на банджо, і на душі ніби веселішало. Щоранку черговий рекетир брав червінець за право торгувати спіднім бронежилетом, цианистим калієм або запальничкою-фотоапаратом і реготав з таблички «Данило Бонденко, екс-резидент вітчизняного товаровиробника». Табличку можна було вже й не ставити, бо його впізнавали, з ним шанобливо віталися, навіть інколи пригощали горілкою «від нерезидента».

... Дорогою до ФСБ, притиснутий на задньому сидінні автомобіля двома здорованями, Данило уявляв, як на допиті почнуть з'ясовувати його ім'я (Данило чи Джеймс) і прізвище (Бонденко чи Бондович).

Навіть не здивувався, коли побачив того самого полковника, який відмовив йому в роботі. Проте щось у ньому змінилося.

— Чому ж ви, ріднесенький, одразу не сказали, що ви Бонденко? — засяяв обличчям. — Та ми вам надамо і роботу, і «тойоту», і гарантовану заробітну плату, і конспіративну квартиру, — все, що забажаєте.

У кутку кабінету Данило побачив вилупка, якому колись продав супутниковий приймач. Тепер він крутив у руках табличку з написом «Річард Блісс, нерезидент, американський інженер». Ні, подумав, рано міняти професію.

Мал. Сергія ГОРОБЦЯ.

Алушта полюбила «міні»

Це чорноморське місто давно вважають одним із найліпших центрів підготовки найсильніших українських спортсменів. Багато з них, добре потренувавшись в Алушті, вирушали на чемпіонати Європи, світу, Олімпійські ігри, де здобували яскраві перемоги і приносили славу нашій молодій державі.

Зрозуміло, що на цьому курорті спорт у великій пошані і серед його населення, і у відпочиваючих. Слід сказати, що останнім часом особливо популярним серед алуштинців став міні-футбол. І насамперед завдяки клубові «Алустон-Відродження» (президент Олександр Литвиненко). Ця команда виступає в першій лізі українського чемпіонату.

Ясно, новачок поки що вчиться у досвідченіших суперників. Але учень він дуже сумлінний. І фахівці стверджують, що з часом в Алушті буде міцна команда.

Не дивно, що на перших домашніх матчах місцевих міні-футболістів із дніпропетровським «Металістом» зал на спартаківській базі був заповнений вщерть. Символічний удар по м'ячу зробив заступник голови міськвиконкому Олександр Глобін. Про це розповів нам менеджер клубу Олексій Кибальников.

У першому поєдинку перевага дніпропетровців була надпереконливою — 11:4. А от у другому алуштинці чинили гідний опір і поступилися мінімально — 4:5. Що ж, як то кажуть, за одного битого двох небитих дають. Віриться, що вже незабаром «Алустон-Відродження» обов'язково здобуде першу в своїй біографії перемогу.

А оце до Дня Збройних сил України в Алушті приурочили міський турнір з міні-футболу. «Алустон», як ви вже здогадалися, виборов перше місце. А його друга команда — «Рігул» була третьою. «Срібним» призером став колектив «Ветеран». Футболісти «Алустон-Відродження» побували в одній із військових частин, вручили подарунки воїнам, влаштували святковий обід.

В. Б.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

Вдома — гості, в гостях — господарі

Отака парадоксальна ситуація виникла з нашою національною збірною з баскетболу. На старті відбіркового турніру чемпіонату Європи вона поступилася вдома командам Іспанії та Ізраїлю. А от перший матч на виїзді українці виграли, здолавши збірну Англії — 88:61.

— Нічого незвичного не сталося, — каже головний тренер українського колективу Владислав Пустогаров. — Адже наша команда, вступаючи в новий відбірковий цикл, не була готова до такого відповідального випробування. Зважте, ми зібралися разом лише за тиждень перед поєдинком з іспанцями. До речі, тільки в день того першого матчу мене офіційно призначили головним тренером. Отож, доводилося на ходу надолужувати згаяне. І вже в другому матчі — проти ізраїльтян — наші баскетболісти діяли привабливіше: самовіддано продемонстрували хороші бійцівські якості. Хоча не все гаразд у нас було з ігровою дисципліною. Особливо це виявилося на останніх хвилинах зустрічі. Спостерігалося чимало необдуманих дій, метушні, поспішних кидків. Утім, наголошую, грали ми не з найгіршими європейськими збірними. Тому трагедії після стартових невдач не робили. Навпаки, настроїлися на серйозну боротьбу. І вже перший виїзд виявився успішним. В Англії команда діяла упевнено, розкуто, з великим бажанням перемогти.

До слів тренера додам, що дуже необ'єктивним було суддівство в київських матчах. Особливо це було помітно у грі з баскетболістами Ізраїлю.

— Ми були гостями на власному майданчику, — поділився тоді зі мною, по гарячих слідах, гравець української збірної і київського «Будівельника» Володимир Холопов. — Стільки сил було віддано грі. І всі наші старання звели нанівець арбітри. Вони чинили просто безсовісно. Бо всі суперечливі моменти вирішували винятково на користь наших суперників. Що ж, недарма кажуть, що з суддями слід серйозно працювати...

Але продовжуємо розмову з паном Пустогаровим.

— Чому в матчі з ізраїльською командою не грав Вадим Пудзирей?

— Дуже розраховував на Вадима: він чудовий виконавець, яскрава особистість. Але відсутність в одесита потрібної фізичної підготовки на той момент і бажання грати в захисті змусили мене обрати саме таке рішення. Однак це не означає, що Пудзирей — поза збірною. В поєдинку з Ізраїлем на його позиції відмінно зіграв Володя Холопов. Тоді він практично нейтралізував одного з найсильніших гравців Європи — Одеда Каташа, котрий в кожній зустрічі забиває по 30 очок. А от з нами — лише сім!

— Скільки часу потрібно для того, щоб команда зігралася й набула необхідні кондиції?

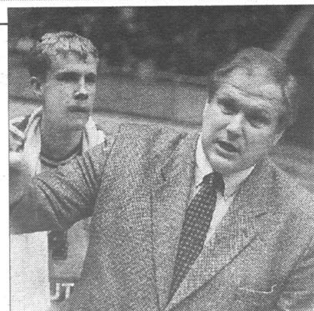
— Я склав програму підготовки і виступів збірної. Хоча впроваджувати її не так уже й просто. Скажімо, після нашого повернення з Англії кілька українських клубів вирушають на турніри до Об'єднаних Арабських Еміратів. А збірну знову забули. Хто планував оті поїздки? Як на мене, до ОАЕ замість якоїсь клубної команди мала б полетіти збірна України. Їй тоді би у пригоді досвід міжнародних зустрічей на солідному рівні. Звичайно, працюватимемо не покладаючи рук. До мети слід просуватися поступово, віддаючи справі сили, здоров'я, душу. Іншого шляху немає. В команді зібралися досвідчені хлопці, але кожний звик грати у свій баскетбол. Постараюся об'єднати їх спільною ідеєю.

— Владиславе Васильовичу, наявна гостра проблема з центровими. Як збираєтеся її розв'язувати?

— Гравців цього амплуа ліпших за Олександра Окунського та Григорія Хижняка, на жаль, у нас немає. Працюватимемо з ними. До речі, в поєдинку з англійцями Окунський зіграв чудово. Це один із його найкращих матчів за збірну. Боротьби під щитом практично не було — така вражаюча була перевага Олександра за підтримки Ігоря Молчанова.

— А новачків залучатимете?

— Відповім банальною фразою: двері до збірної завжди відчинені для тих, хто того вартий. Відбірковий цикл триватиме аж до початку 1999 року. Тому розраховуємо на Олександра Лохманчука, який виступає в Італії. На жаль, він зазнав тяжкої травми. Тому бажаємо Сашкові якнайшвидшого одужання і повернення до нашого колективу. Можливо, і Євген Мурзін — чудовий майстер — набере таку форму, якої сам бажає, і допоможе збірній. Звичайно, хотілося б спробувати й нових кандидатів: Корабльова, Зубрицького, Анненкова, Пащенка, Ботичева та й інших здібних хлопців. У Федерації баскетболу України мені пообіцяли надати перерву в чемпіонаті для проведення зборів перед лютневими іграми з командами Данії та Білорусі. До лютого матиму час поспілкуватися з наставниками клубів, щоб створити боєздатний тренерський штаб збірної. Гадаю, що вдасться вирішити всі організаційні питання. Я вірю в те, що ми вирівняємо становище. Ще не все втрачено. І обов'язково боротимемося за результат...

На знімку: головний тренер збірної країни з баскетболу Владислав Пустогаров і гравець команди Дмитро Базилевський з «Денді-Баскета».

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Людмила ТКАЧЕНКО, журналістка (з Луганська)

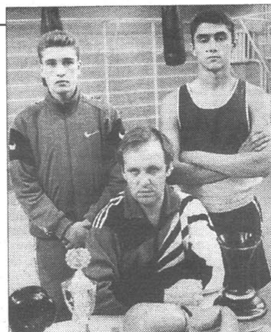
Щедрий урожай

зібрали минулої осені спортсмени Луганського інституту МВС. На чемпіонаті світу із самбо серед поліцейських золоту медаль здобув курсант Сергій Герчаник, нагороджений спеціальним призом — «чорним поясом» як найтехнічніший борець турніру. Разом із Сергієм цей та інші успіхи борців вузу по праву відзначають тренери — викладачі кафедри бойової і фізичної підготовки Михайло Подрєз та Ігор Сидельников.

Іменинниками почуваються і боксери. Курсант Андрій Цуркан, виступаючи у складі збірної країни, виграв турнір у фінському місті Тампере (там змагалися представники 28 країн), став майстром спорту міжнародного класу і здобув путівку на чемпіонат Європи наступного року. Луганчанин на шляху до фіналу переміг боксерів з Угорщини, Данії, Ізраїлю, а в головному двобої взяв гору над поляком Більські.

Порадував досягненнями на рингу і першокурсник Олександр Гома, котрий став чемпіоном країни серед юніорів, його нагороджено спеціальним кубком за високу техніку і тактику ведення бою. Сашко мріє успішно виступити на чемпіонаті України, який є відбірковим на чемпіонат світу.

Одне слово, кафедра бойової та фізичної підготовки Луганського інституту МВС, очолювана Георгієм Будагьянцем, заслуговує на найбільшу похвалу. До речі, нещодавно міністр МВС Юрій Кравченко надіслав вітальну телеграму на адресу ректора інституту Едуарда Дідоренка, де відзначено спортсменів вузу.

На знімку: боксери Андрій Цукан (ліворуч) і Олександр Гома з тренером, викладачем кафедри бойової і фізичної підготовки Володимиром Копиловим.

Фото Вадима ЛІСНОГО, ДІНАУ—Укрінформ.

Нас «кинули» до третьої корзини

Збірну України з футболу «прилаштували» до третьої групи команд, які візьмуть участь у жеребкуванні відбіркового турніру чемпіонату Європи-2000, яке відбудеться в січні наступного року.

До першої групи увійшли збірні Німеччини, Англії, Іспанії, Румунії, Югославії, Норвегії, Італії, Шотландії та Росії.

Формула відбору — знайома. Таку застосовували у відбірковому циклі чемпіонату світу-98 в європейській зоні, коли 49 команд склали чотири групи по шість збірних і п'ять — по п'five. Переможці груп, а також найкраща команда з тих, що посядуть другі місця, отримають путівки до фінального турніру. А потім до них приєднаються чотири переможці стикових поєдинків. Звільнено від відбіркової «м'ясорубки», за традицією, господарів фінальної частини. Цього разу їх два — збірні Бельгії та Нідерландів. Нагадаємо, що фінал Євро-2000 відбудеться на території одразу двох країн.

До другої дев'ятки увійшли: Франція, Болгарія, Данія, Хорватія, Португалія, Австрія, Чехія, Туреччина та Греція, до третьої — Ірландія, Швейцарія, Швеція, УКРАЇНА, Литва, Словаччина, Фінляндія, Ізраїль, Грузія. До четвертої корзини потрапили збірні Польщі, Угорщини, Північної Ірландії, Боснії, Латвії, Македонії, Кіпру, Уельсу та Ісландії.

У зв'язку з цим постає кілька запитань. Чому нас «кинули» до третьої корзини? За які заслуги росіян, які в останньому відбірковому циклі чемпіонату світу посіли таке саме місце, включено до елітної групи команд. Можливо, брали до уваги результати попереднього європейського чемпіонату. Тоді чому віце-чемпіони континенту — чехи — опинилися в другій групі? Нарешті, чому в цій самій компанії з ними ми побачили португальців, яких українські футболісти випередили у груповому турнірі світового чемпіонату? Можна ставити запитання ще і ще. Але в «чорних капелюхів» з УЄФА, либонь, відповіді заготовлено заздалегідь...

В. Б.

Іван ОЗЕРЧУК, журналіст

Ризький тиждень у Києві

Нагадаємо, що почався він ще минулої суботи, коли київський «Сокіл» у рамках чемпіонату Східно-Європейської хокейної ліги здобув красиву перемогу над клубом «Юніорс-Есеміка» — 4:1. Щоправда, наступного дня рижани взяли реванш — 2:1. Але в ті самі дні інший київський колектив «Крижинка» переграв клуб «Рига» — 4:1 та 5:4.

А потім українські команди обмінялися суперниками. «Сокіл» двічі упевнено здолав «Ригу» — 3:0 (Марковський, Синьков, Овчинников) та 4:1 (Зиневич — двi, Свобода, Марковський — Романов). Гідно зіграла й «Крижинка», яка в першому матчі взяла гору над «Юніорс» — 3:0 (Реута, Архипенко, Можейко). У другому сильнішими були гості — 7:0.

Отже, рахунок цього своєрідного матчу Україна — Латвія — 6:2!

Третій представник Києва у СЄХЛ — «Беркут ППО» — 10 очки у двобої з мінським «Тівалі» на його майданчику: 1:3 і 4:2.

Турнірне становище в чемпіонаті СЄХЛ тепер таке: «Сокіл» (Київ) — 49 очок, «Німан» (Гродно) — 43, «Полімір» (Новополоцьк) — 38, «Юніорс» (Рига) — 37, «Тівалі» (Мінськ) — 31, «Юність» (Мінськ) — 27, «Беркут ППО» (Київ) — 20, «Рига» — 11, «Крижинка» (Київ) — 10, «Енергія» (Електринай) — 10.

Наступний тур обіцяє захопливу боротьбу: 16 і 17 грудня «Сокіл» у Палаці спорту (початок матчів о 18.30) прийматиме свого переслідувача «Німана».

Перший рекорд Нагано

Рекордна кількість спортсменів — понад 2000 — збираються взяти участь у зимових Іграх-98, що пройдуть з 7 по 22 лютого в Нагано (Японія). Досі рекорд за кількістю спортсменів-олімпійців — 1801 — належав Іграм-92 в Альбервілі (Франція). У норвезькому Ліллехаммері в 1994 році олімпіада зібрала 1739 атлетів.

Організатори ігор розраховують також, що буде побито рекорд і з числа країн-учасниць, встановлений у Ліллехаммері: туди приїхало 67 національних команд. Правда, приймання офіційних заявок в Нагано завершено, але якщо вони надходитимуть, то їх таки розглянуть.

На Іграх-98 дебютують три нові види спорту — жіночий хокей, керлінг і сноубординг.

Анатомія листа

Іван ІЛЛЯШ, «Голос України»

Той кілер найчесніших правил,

або Сумна розповідь про криміналізовані Суми

(Початок на 1-й стор.).

Бесіда з ним була тривала, але порожня. Автор десятків скарг на ім'я Мартинюка та його численних начальників в обласній та Генеральній прокуратурах так і не дізнався, чому жодного разу протягом двох з лишком років (навіть у дні прийому!) не потрапив до Мартинюка; чому кожного разу, коли Над'ярний опротестовував постанови слідчого Миколи Литовки, слідство знову й знову доручали саме йому, Литовці?..

Відповідей на численні запитання ми не отримали і від обласного прокурора Віктора Сухоноса. Нас до нього не пустили.

Про ці та інші дії силових структур розповідь — у підготовленій мною статті (додається).

Прошу вас після її публікації посприяти в організації зустрічі з в. о. Генерального прокурора, якому я міг би передати копії заяв свідків, а також численні магнітофонні записи. На мою думку, в цій справі крига скресне, якщо слідство вестиме тимчасова незалежна комісія, створена генпрокурором. До неї мають ввійти і народні депутати відповідних комітетів Верховної Ради.

Чиї вуха стирчать?

Віктор Михайлович Над'ярний завжди був серед тих, кому «більше всіх треба». Це він, стрілець воєнізованої охорони об'єднаного авіазагону, інформував правоохоронні органи про розкрадання матеріальних цінностей, аморальну поведінку керівників авіаторів та їхніх покровителів-погононосців з обласного УВС та облпрокуратури. Згодом Над'ярного (а це доведено судом) з роботи звільнили. Однак через Москву він двічі поновлювався на посаді.

— За це мені мстили і мстять досі, — каже Над'ярний. За свою принциповість і непокірність він давно має прізвисько «Діловий». А ще за вмілі руки, якими разом із синами за власним проектом побудував оригінальний будинок-садибу поблизу міста. На білу заздрість друзів і чорну — ворогів. Цей дім, а також квартира у Сумах, на думку батька, стали однією з причин полювання на його сім'ю.

— А щоб поранити мене в самісіньке серце, вбили мого сина. Краще б загинув я...

Версія представника потерпілого

Батько-сирота має багато письмових заяв, магнітофонних записів (серед них — бесіди з підозрюваним у вбивстві), що їх правоохоронці понад два роки «не бачать» і «не чують». Саме це, на думку автора листа до редакції, посилює підозри і підтверджує правильність його версії вбивства Миколи. Та послухаймо Віктора.

— Виконавці замовлення, імена яких мені відомі, підклали пластикову міну натискної дії на наш балкон. Підозрюваний мною кілер О. давно розповів, як це робилося. Він зізнався також, що використав магнітофонну плівку, на якій моїм голосом говорилося щось на кшталт: «Миколко, на балконі лежить цікавий предмет, візьми керно та молоток і розбери його». З квартири будинку навпроти кілер і поплічники телефонують синові та дають прослухати начебто батькові поради. Цікавий до всього і слухняний, 15-річний хлопець бере інструменти, йде на балкон...

... Вибух, кажуть, чули всі сумчани. Від нього дали тріщини залізобетонні перемички у квартирі, тріснула стеля, повилітали шибки у нас і в сусідів.

А експерти із слідчими жодних речових доказів того дня «не помітили». На четверту добу після трагедії, прибираючи квартиру, я знайшов керно, молоток (під балконом) і 31 осколок. Проте кримінальну справу порушили тільки на 34-й день. Чому? Відповідь, як на мене, прихована в такому факті. 5 червня під нашу машину підклали таку саму міну. Злочинці чекали чергового вибуху, нашої смерті. На щастя, нас попередили. Відповідні заяви після цього передавалися до слідчих органів. На них ніхто не реагував. Як і на мої листи, де повідомляв, що за мною полюють люди сумського «авторитету», що торгував зброєю і, зокрема, отими пластиковими мінами. До речі, на моє звернення до УСБУ про факт тероризму, а також про ймовірне походження мін, мені відповіли: кримінальну справу порушила прокуратура — звертайтеся, мовляв, туди.

А туди я звертаюся й досі. І не лише у справі №93746, а й з інших. Наприклад, про зникнення мешканців будинку і заселення їхніх квартир погононосіями. Про наркотичне кубло у помешканні сім'ї злочинців (два брати й мати).

... Підозрюваний у вбивстві кілер, що записаний на магнітофоні,— хлопець «самых честных правил». Він виявився порядниішим за працівників правоохоронних структур. Підозрюваний мені зізнався: його примусили, обіцяли простити гріхи, шантажували...

Версія слідчих

Микола Над'ярний, «не маючи жодних пізнань в області вибухових пристроїв, став розбирати за допомогою молотка і металевого керна вибуховий пристрій невстановленого типу, внаслідок чого сталася трагедія. Балістична експертиза показала, що то був саморобний вибуховий пристрій».

Як він опинився на балконі? Спитайте, мовляв, у батька — він рибалка і, за свідченнями сусідки, використовував вибухівку для глушіння риби. Працівник міліції А., з балкону якого начебто підкладали міну, засвідчив, що цього не могло бути з однієї причини —балкон Над'ярного засклений (насправді він не засклений. — **Авт.**). Отже, дитяча необережність — і жодних натяків на злочин.

Цю версію слідчий М. Литовка, а потім його колеги з Чернігівської, Тернопільської, Луганської та Харківської облпрокуратур переписували наче під копірувальний папір. Вони розуміли: крок уліво чи вправо і... вибух. Вибух, який трусонув би бюрократичну машину законників сильніше за пластикову бомбу.

«Пишу істинну правду»

«Ще за два тижні до трагедії О. мені сказав, що Над'ярного треба прибрати. В день поховання хлопця О. зізнався, що міну підклав він. Через два тижні запитав, чому Над'ярний не їздить на машині, а потім додав: на ній він далеко не поїде, злетить. Тоді ж О. сказав, що це було вбивство на замовлення аеропорту й міліції. У листопаді в мене на кухні О. просив при свідках підсипати Над'ярному отруту».

Із заяви свідка Ш.

«29 липня 1995 року я повернувся з села додому. Ключів не мав, тому зайшов до сусідів О. Мене запросили до столу. О. мені сказав, що Над'ярний написав заяви, в яких звинувачує його в убивстві сина. Мене він попросив допомогти прибрати Над'ярного. Я сказав, що на «мокру» справу не піду, насидівся в колоніях, годі. Після цього мати О. подала мені суп. Зранку наступного дня я був жовтий. У лікарні мені сказали, що почався швидкий процес розкладу печінки після отруєння».

Із заяви Н.

«30 травня 1995 року я була у квартирі О. Він раптом сказав: «Я пішов підривати «Ділового». Я намагалася зупинити його, але він кинув: «Я це зроблю»,—і пішов. Через півгодини О. повернувся й каже: «Зараз він стукатиме по ній (по міні. — **Авт.**) молотком і станеться вибух. Віро, йдемо». Не встигли ми з дев'ятого поверху спуститися на восьмий, як пролунав потужний вибух».

Із показань П.

Ці та десятки інших свідчень (одна П. написала двадцять заяв) було передано до Генеральної прокуратури. Чи є вони у справі № 93746 — не знаю. Переконався в одному: свідки залякані. Двоє з них відмовилися говорити зі мною, бо не вірять, що їх здатен хтось захистити. Позбавлене квартири шахраями, подружжя боїться за своє життя. Свідок, з квартири якого телефонували до Миколки, загадково помер у ванні. Свідок Н., котрого намагалися отруїти, раптом з міста зник.

Майстри епістолярного жанру

Переді мною остання постанова про припинення кримінальної справи № 93746, підписана старшим слідчим Харківської облпрокуратури В. Усатим. Підтвердивши висновки своїх колег, юрист третього класу констатує, що «жоден з фактів, викладених у заявах Над'ярного під час розслідування, не підтвердився», і справу припинив за відсутністю складу злочину.

Отже, йдіть, Вікторе Михайловичу, по черговому (вже восьмому!) бюрократичному прокурорському колу? Чи розімкне його в. о. Генерального прокурора Олег Литвак? Якщо діятиме, як його попередник, — ніколи.

У Г. Ворсінова Над'ярний був на прийомах тричі. Щоразу Генеральний прокурор викликав начальника управління з нагляду Г. Титарчука, наказував розібратися і доповісти.

— Четвертого червня 1997-го Титарчук знову повідомив мені, що винних у справі не встановлено. Про свавілля міліції, слідчих прокуратури, погрози мене вбити не захотів і слухати, — розповідає Віктор Михайлович.

— Утретє я був у Ворсінова на його запрошення наступного дня, 5 червня, коли втрутилася преса. Генпрокурор викликав заступника Щоткіна і Титарчука, який і заявив, що у справі поставлено крапку і мені слід звертатися до суду. Для чого ж, постає питання, існує управління з нагляду за слідством, очолюване Титарчуком? А пан Щоткін при генпрокуророві сказав, що всі свідчення писалися сумчанами у нетверезому стані. Точнісінько, як кажуть його підлеглі в областях.

Замість коментаря

До Києва В. Над'ярний їздив 55 разів — чотири з них зі свідками. До вирішення його справи підключалися голови відповідних комітетів Верховної Ради Григорій Омельченко (6 разів) та Олександр Жир (1 раз). Їх, як і волаючого у пустелі Над'ярного не почуто.

На його останній заяві Олег Литвак написав: «Щоткіну В. І. Провести службове розслідування з питання багаторічної тяганини розслідування цієї справи. Хто знайде об'єктивну істину? Людина зазнала тяжкого морального удару від втрати сина і не меншого — від черствості з боку «знавців» слідства. Доповісти всі матеріали у повному обсязі».

Доповіли. Після чого Олег Михайлович підписав листа Над'ярному.

— Генпрокурора цією відповіддю підставили, — впевнений «міношукач» із Сум. — Як підставляли і Ворсінова.

Так це чи ні, в. о. Генерального прокурора зможе розібратися лише після вивчення всіх матеріалів «у повному обсязі», і, зрозуміло, зустрівшись із потерпілим, від якого його досі ретельно оберігали.

Київ — Суми — Київ.

ВІД АВТОРА

Наприкінці кілька фактів про криміналізовані Суми, які за чисельністю населення менші від столичного мікрорайону Оболонь.

Торік за рівнем злочинності область посіла «почесне» призове місце.

Темпи зростання злочинності тут теж одні з «найкращих»: 1991 рік — 10,2%, 1992 — 24,7%, 1993 — 22,6%, 1994 — 59,4%, 1995 — 15,6%, 1996 — 27,8%.

Останнім часом в області пролунали шість вибухів, загинули люди. Винних не знайдено.

Михайло ВАСИЛАШКО, «Голос України»

Вина не за бориспільськими митниками

Але від цього буряківникам Старосинявщини не стало легше

Повертаючись до надрукованого

31 жовтня в газеті «Голос України» було опубліковано репліку «Митників — на буряки», де йшлося про те, що для ремонту французького бурякозбирального комбайна в Старосинявському районі фірма-виробник за лічені години доставила в Бориспільський аеропорт запчастини. Проте митний огляд тривав протягом п'яти днів.

Бориспільські митники критику сприйняли на свою адресу і одразу ж відреагували спростуванням. Мовляв, вони і в очі не бачили того вала. А от 3 жовтня цілий комплект запчастин (аж 16 назв) вони дійсно розмитнювали і зробили це досить-таки оперативно. Одночасно інформували читачів, що за 10 місяців перерахували до бюджету 16,5 млн. гривень.

Віддаючи належне митникам за наповнення бюджету, автор хоче зауважити: у репліці й словом не згадано «Бориспільська митниця», а тільки Бориспільський аеропорт. І вал французького бурякозбирального комбайна справді «прилетів» у Київ, але не 3 жовтня, як стверджує у спростуванні «колектив Бориспільської митниці», а 22 жовтня. У цей час і поставкою, і розмитненням займалася фірма «Деленлак», що представляє в Україні французькі інтереси.

Та у дійсності, попри всякі твердження, вал таки був розмитнений 27 жовтня, тобто через п'ять днів. А отже, якщо бориспільці зрозуміли з публікації власну причетність до тяганини, то кажемо на повний голос: у тяганині з розмитненням вала для старосинявських буряківників Бориспільська митниця не винна. Чому вона чужі гріхи сприйняла на власну адресу — судити не нам. Але і від того, хто персонально затягнув доставку запчастини, хліборобам Старосинявщини не стане легше. Сьогодні буряки пропадають під снігом. І не на одному десятку гектарів. А за отих п'ять днів комбайн міг би зібрати буряки зі 100 гектарів. Та вітчизняний бюрократизм таки заморозив людську працю. І це найсумніше.

Хмельницька область.

Информация о втором выпуске акций производственной акционерной компании «Бланк-Экспресс»

1. Основные данные об эмитенте

1.1. Полное наименование компании:

Производственная акционерная компания «Бланк-Экспресс»

Сокращенное наименование:

ПАК «Бланк-Экспресс»

Организационно-правовая форма:

акционерное общество открытого типа создано на основании решения собрания учредителей (протокол № 1 от 8 апреля 1996 года). Зарегистрировано: 28.05.1996 г. исполкомом Центрального районного совета народных депутатов Симферополя, решение 185/24.

1.2. Компания создана в целях:

содействия наиболее полному удовлетворению потребностей общества, народного хозяйства в его продукции, работах и услугах;

усиления конкуренции и преодоления отраслевого и регионального монополизма;

реализации на основе полученной прибыли социально-экономических интересов учредителей, акционеров и членов трудового коллектива.

Предметом деятельности компании является:

производство полиграфической продукции;

производство и переработка сельскохозяйственной продукции;

расширение производства группы канцелярских принадлежностей;

другие виды производственной и коммерческой деятельности, не противоречащие действующему законодательству.

II. Данные об эмиссии ценных бумаг

2.1. Общим собранием акционеров производственной акционерной компании было принято решение об увеличении уставного фонда (протокол № 4 от 20 августа 1996 года), для чего и проводится вторая эмиссия.

Плановый объем эмиссии — 125.000 акций номинальной стоимостью 4 (четыре) грн., на общую сумму 500000 (пятьсот тысяч) гривень.

Из общего количества акций:

50.000 акций являются простыми именными;

70.000 акций являются простыми на предъявителя;

5.000 акций привилегированные.

Акции выпускаются сериями:

АИ—02 №№ 000001—050000 — для простых именных;

АП—02 №№ 050001—120000 — для простых на предъявителя;

АР—02 №№ 120001—125000 — для привилегированных.

6. Форма выпуска — безбумажная с выдачей сертификата на общее количество приобретаемых акций.

7. Средства для приобретения акций вносились на р/с 3467328 в Объединенном коммерческом банке, МФО 324485.

Планировалась реализация акций по курсовой стоимости. Акционеры компании приобретают акции по номинальной стоимости. Курсовая стоимость может изменяться в зависимости от колебаний фондового рынка.

8. Учредителями компании «Бланк-Экспресс» являются юридические и физические лица.

9. Учредители приобрели именные акции на сумму 35,6 % от общего объема эмиссии, остальные акции распространены по открытой подписке.

Владельцы акций имеют право участвовать в управлении делами общества, получении дивидендов, в разделе имущества в случае его ликвидации, а также на преимущественное приобретение акций последующих эмиссий.

Владельцы именных акций не имеют преимущества в правах, по сравнению с владельцами акций на предъявителя.

Начало подписки на акции — 01.10.1996 г.

Окончание подписки на акции — 01.04.1997 г.

III. Перечень и результаты предыдущих эмиссий ценных бумаг

3.1. Первый выпуск акций компании зарегистрирован Министерством финансов Автономной Республики Крым, свидетельство № 1/114—96 от 09.08.1996 г.

Было выпущено 15 003 (пятнадцать тысяч три) простых именных акции номинальной стоимостью 400 000 (четыреста тысяч) крб. каждая на общую сумму 6 001 200 000 (шесть миллиардов один миллион двести тысяч) крб.

Все акции оплачены полностью.

IV. Дополнительная информация об эмиссии

11. При полной реализации объявленного количества акций подписка может быть прекращена ранее объявленного срока.

12. В случае, если за время проведения подписки не удастся покрыть 60% акций или подписка превысит размер запланированного уставного фонда, учредители принимают решение в соответствии со ст. 30 Закона Украины «О хозяйственных обществах».

13. Акционеры, полностью оплатившие акции, приобретают права акционеров только после проведения учредительного собрания и регистрации выпуска акций.

14. При осуществлении подписки на акции эмитент пользовался услугами торговца ценными бумагами общества с ограниченной ответственностью «Гелинвест».

15. Время и место проведения учредительного собрания будут сообщены акционерам дополнительно.

16. По принятии решения о приобретении акций компании «Бланк-Экспресс» следует учитывать следующие факторы риска:

обострение социально-экономической обстановки в Украине, изменение законодательства и другие форс-мажорные обстоятельства.

17. Претензии лиц, которые подписались на акции ПАК «Бланк-Экспресс» до опубликования информации в полном объеме, принимаются на протяжении 15 дней после опубликования данной информации по адресу эмитента: Симферополь, ул. Бахчисарайская, 3.

Дополнительную информацию можно получить по телефону 25-02-09.

Зміни до інформації про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Фініст»

Пункт 12 викласти в редакції:

Початок обміну акцій — 29.12 1997 р., закінчення — 29.01 1998 р., або раніше, в разі виконання запланованого рівня передплати.

Відкрите акціонерне товариство «Науково-дослідний інститут фермських машин» повідомляє, що 29 січня 1998 року о 12 годині за адресою: м. Київ, вул. Дегтярівська, 62, відбудуться позачергові збори акціонерів.

Реєстрація акціонерів з 10 години.

Порядок денний:

1. Про збільшення статутного фонду товариства у зв'язку з проведеною індексацією майна.
2. Затвердження відповідних змін номінальної вартості акцій та статуту.

Телефони: (044) 446-01-42; 441-67-31.

Всеукраїнський Акціонерний Банк VABANK БАНК

Загальні збори акціонерів Всеукраїнського Акціонерного банку

відбудуться **30 січня 1998** року о **16** годині в конференц-залі Київської облдержадміністрації (пл. Л.Українки, 1)
Початок реєстрації акціонерів з **14.30** годин

Порядок денний:

1. Звіт правління банку. Підсумки діяльності Вабанку в 1997 році та основні напрямки розвитку в 1998 році.
2. Звіт ревізійної комісії про результати перевірки діяльності банку в 1997 році.
3. Затвердження річного бухгалтерського звіту банку та розподілу прибутку за 1997 рік.
4. Про зміни у складі Ради банку.
5. Про внесення змін до деяких рішень зборів акціонерів банку.
6. Різне.

Учасник зборів повинен мати:

- сертифікат акцій;
- паспорт або інший документ, що посвідчує особу
- доручення на право представляти інтереси ацінера або групи акціонерів(у разі необхідності).

Довідки за адресою:
м. Київ, вул. Зоологічна, 5, телефон: 219-3169

Арбітражний суд Київської області (м. Київ-33, вул. Жилинська, 58-Б) за позовом ДПА в м. Славутичі 04.11.97 року порушив справу про банкрутство № 145/10б-97 господарського ТОВ «Екологія ЛТД» (м. Славутич Київської області, пр-кт Дружби народів, 3, р/р 001467394 в Чернігівській філії акціонерного товариства «Український інноваційний банк» (255000, м. Чернігів, вул. Горького, 8).

Кредитори та можливі санатори можуть звертатися до суду протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Вінницької області (287100, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) порушив справу № 263/4-2819 за заявою АППБ «Аваль» (Вінницька обласна дирекція) про визнання банкрутом ТОВ «Ніком» (м. Вінниця, вул. Порика, 18, кв. 36, р/р 467257 в АППБ «Аваль» м. Вінниці, МФО 302247).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Скликаються перші загальні збори ВАТ «Електрозавод»

Порядок денний:

1. Затвердження регламенту загальних зборів.
2. Звіт правління про господарську діяльність товариства за 1997 рік.
3. Затвердження статуту товариства в новій редакції.
4. Затвердження внутрішніх нормативних документів.
5. Вибори органів управління.
6. Про збільшення статутного фонду.

Збори відбудуться 29 січня 1998 р. в м. Кривому Розі в приміщенні клубу заводу по вул. Електрозаводська, 1 об 11-й годині. При собі мати паспорт. Початок реєстрації 28.01.98 р. о 10-й годині.

Телефон для довідок: тел./факс 53-40-81.

Зміни до інформації про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Електрозавод»

Дані про емісію акцій

а) статутний фонд товариства — 72713,55 грн.;

в) номінальна вартість акцій — 0,05 грн.;

г) сума емісії акцій — 72713,55 грн.;

д) кількість акцій — 1454271 шт.

Арбітражний суд Івано-Франківської області (284000, м. Івано-Франківськ, вул. Грюнвальдська, 11) 21.11.97 р. порушив справу № 2314/3 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Грань» (юридична адреса: 285740, Івано-Франківська обл., м. Яремча, вул. І. Франка, 14, розрахунковий рахунок 467769 в Яремчанському відділенні Укрсоцбанку, МФО 336149, реєстраційний № 22194861).

Претензії можливих кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Мале приватне підприємство фірма «Оріяна» (реєстр. № 20099839) припиняє свою діяльність. Претензії приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення за адресою: Вінницька обл., Томашпільський р-н, с. Антонівка, вул. Радянська, 93.

Арбитражный суд Запорожской области (330001, г. Запорожье, ул. Шаумяна, 4), возбудил дело № 5/3—743 о банкротстве ЧМПКФ «Медатекс» (г. Запорожье, ул. Седова, 11), р/с 644245 в ЗОД АППБ «АВАЛЬ».

Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Інформація про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Рівнекульттовари»

1. Характеристика емітента

1.1. Фірмове найменування: відкрите акціонерне товариство «Рівнекульттовари». Скорочене найменування: ВАТ «Рівнекульттовари».

1.2. Місцезнаходження: Україна, 266010, Рівне, вул. Дворецька, 93. Тел. 26-98-60, 22-33-84.

1.3. Дата заснування: ВАТ «Рівнекульттовари» зареєстроване згідно з рішенням міської управи від 17 березня 1994 р. № 17-01-485.

1.4. Мета та предмет діяльності:

Метою діяльності товариства є найбільш ефективне використання майна шляхом спільної діяльності для насичення споживчого ринку товарами народного споживання, передусім культурно-побутового призначення, одержання прибутку та використання його в інтересах акціонерів, на виробничий і соціальний розвиток.

Предметом діяльності товариства є вивчення та узагальнення попиту населення на товари, визначення потреби в них, оптова закупівля товарів у виробників, оптових підприємств, інших посередників для наступних поставок підприємствам оптової і роздрібної торгівлі, здійснення оптової, роздрібної, дрібногуртової торгівлі, відкриття магазинів та кіосків для роздрібної торгівлі.

1.5. Середньоспискова чисельність працюючих — 31 чоловік.

1.6. Відомості про керівних працівників:

директор — Кривчук Катерина Валентинівна, освіта вища, спеціальність — товарознавець вищої кваліфікації, стаж роботи — 27 років;

головний бухгалтер — Васильківська Ганна Феодосіївна, освіта вища, спеціальність — економіст, стаж роботи — 22 роки.

Контролюючий орган товариства — ревізійна комісія у складі: Селецька О. М. — ст. комірник, Франчук Н. В. —продавець, Швець В. О. — бухгалтер.

У власності керівних працівників є 17 акцій, що становить 5,6% розміру статутного фонду емітента.

1.7. Статутний фонд товариства становить 3213 (три тисячі двісті тринадцять) грн. Станом на 1.10.1997 р. статутний фонд сплачений повністю.

1.8. Бухгалтерський баланс за останній завершений фінансовий рік та за 9 місяців 1997 р. перед поданням інформації в тис. грн.

АКТИВ	**1.01.97**	**1.07.97**	**1.10.97**
1. Основні засоби та інші позаоборотні активи	893,8	887,6	880,9
2. Запаси і затрати	123,2	157,5	157,4
3. Грошові кошти, розрахунки та інші активи	62,0	38,2	25,7
Баланс	***1079,0***	***1083,3***	***1064,0***
ПАСИВ			
1. Джерела власних та прирівнених до них коштів	957,9	934,2	924,1
в т. ч. статутний фонд	3,2	3,2	3,2
2. Довгострокові пасиви	—	—	—
3. Розрахунки та інші короткострокові пасиви	121,1	149,1	139,9
Баланс	***1079,0***	***1083,3***	***1064,0***

Станом на 1.01.97 р. товариство отримало прибуток на суму 4,6 тис. грн. На дату приватизації (на 1.08.93 р.) підприємство працювало рентабельно, отримало прибутку на суму 17192,6 тис. крб., або 171 грн. 93 коп. Валюта балансу на дату приватизації становила 560944,9 тис. крб., або 5609 грн. 45 коп.

Станом на 1.10.97 р. товариство отримало збиток на суму 11,2 тис. грн.

1.9. Емітент не має простроченої заборгованості кредиторам та за платежами до бюджету. Сума дебіторської заборгованості станом на 1.01.97 р. становить 60,3 тис. грн., на 1.10.97 р. — 22,9 тис. грн. Сума кредиторської заборгованості станом на 1.01.97 р. — 121,1 тис. грн., на 1.10.97 р. — 139,9 тис. грн., уся заборгованність — до 1 року.

Довідка про фінансовий стан підтверджена аудитором.

Для аналізу фінансового стану розраховані такі показники:

Коефіцієнт ліквідності:	**на 1.01.97 р.**	**на 1.10.97 р.**
К-нт грошової платоспроможності	**0,01**	**0,02**
К-нт розрахункової платоспроможності	**1,14**	**0,98**
К-нт ліквідної платоспроможності	**1,53**	**1,31**

1.10. Опис ділової діяльності товариства:

За 1996 р. товариство реалізувало товарів через роздрібну мережу на суму 192,5 тис. грн., оптовий товарообіг склав 441,4 тис. грн. У 1997 р. товариство придбало ліцензію на право здійснення торгівлі продовольчими товарами, з вересня 1997 р. ВАТ «Рівнекульттовари» здійснює роздрібну та оптову торгівлю продовольчими товарами.

За 9 місяців 1997 р. роздрібний товарообіг склав 189,0 тис. грн., оптовий товарообіг — 308,8 тис. грн.

2. Дані про емісію акцій

2.1. Відкрите акціонерне товариство «Рівнекульттовари» створене в процесі приватизації відповідно до наказу Фонду державного майна України № 134 від 30.06.1993 р.

ВАТ «Рівнекульттовари» є правонаступником усіх прав і обов'язків Рівненського обласного оптово-роздрібного орендного підприємства «Культтовари».

Власність на майно цілісного майнового комплексу засвідчена свідоцтвом про власність № 24 від 22 жовтня 1993 р.

2.2. Рішення про випуск акцій прийняте загальними зборами акціонерів 25 березня 1997 р., протокол № 1.

2.3. Мета випуску акцій: формування статутного фонду акціонерного товариства «Рівнекульттовари».

2.4. Обсяг емісії — 3213 (три тисячі двісті тринадцять) грн.

2.5. Випускається 306 акцій. Усі акції прості іменні. Номінальна вартість акції — 10 грн. 50 коп.

2.6. Усі акції будуть розподілені за номінальною вартістю серед працівників підприємств та залучених до викупу майна осіб пропорційно вкладеним майновим сертифікатам кожного з них та відповідно до затвердженого загальними зборами (протокол № 1 від 3 грудня 1993 р.) порядку персоніфікації вартості майна орендного підприємства, що належить організації орендарів.

Розрахунок за об'єкт приватизації здійснено таким чином:

— за майнові сертифікати — 181 акція на суму 1900 грн. 50 коп.

— за власні кошти — 121 акція на суму 1270 грн. 50 коп.

Вартість орендного майна становить 42 грн., що розподілено на 4 акції.

Передплата на акції проводиться з 23.12.1997 р. по 30.12.1997 р.

Вільний продаж акцій першої емісії не передбачено.

2.7. Форма випуску акцій — паперова. Серія акцій «РК» із порядковими номерами з 001 по 306.

2.8. Переважне право на придбання акцій при новій емісії мають акціонери товариства.

2.9. У разі перевищення запланованого обсягу підписки на акції загальні збори акціонерів приймають рішення про прийняття чи відмову від зайвої передплати.

У разі недосягнення рівня передплати емісія затверджується у розмірі проведеної передплати акцій.

2.10. Послугами торговців цінними паперами емітент не користувався.

2.11. Акціонери мають право:

— брати участь в управлінні справами товариства у порядку, визначеному в установчих документах,

— брати участь у розподілі прибутку товариства та одержувати дивіденди, вийти в установленому порядку з товариства,

— одержувати інформацію про діяльність товариства.

2.12. Виплата дивідендів проводиться один раз на рік до першого березня наступного за звітним року.

Рішення про сплату дивідендів приймають чергові загальні збори акціонерів, які й визначають розмір дивідендів, виходячи з результатів діяльності товариства за минулий рік.

Невиплачені суми дивідендів депонуються.

Про терміни і порядок виплати дивідендів товариство повідомляє через засоби масової інформації.

Адреса місць виплати доходів і здійснення операцій і депонування: Рівне, вул. Дворецька, 93, тел. 22-33-84.

3. Інформація про результати попередніх емісій

Емітентом здійснюється перший випуск акцій. Попередніх емісій чи облігацій не було.

4. Можливі чинники ризику:

У діловій діяльності емітента можливі такі чинники ризику:

— зміни податкової політики,

— недосконалість законодавства у сфері діяльності,

— зниження купівельної платоспроможності населення.

— обставини форс-мажор.

Директор ВАТ «Рівнекульттовари»
К. КРИВЧУК.

Фото з конверта

Як немає печі, залізу на плечі...

Фото Юрія ПАВЛОВИЧА.

Світлим рядком

Ще не все у нас погано

Хоч як складно сьогодні у нашій державі з виробництвом, економікою, бо, як мовиться, одне стоїть, друге лежить, а пенсію кременчуцькі пенсіонери завжди одержують своєчасно. І без допомоги керівників міста у вирішенні цього питання обійтися неможливо, за що ми їм усі вдячні. А ще хочемо подякувати листоношам, які навіть у свої вихідні під час виплати пенсії працюють. Знаючи, яке нелегке життя у нас, вони намагаються вчасно доставити гроші кожному додому. Дрібниці, може хтось подумати скептично, та не забувайте, що з дрібничок якраз і складається життя кожної людини, особливо коли вона вже стара й немічна і, будемо відвертими, нікому не потрібна.

Віктор ІВАНОВ,
пенсіонер з 50-річним стажем роботи.

Кременчук
Полтавської області.

Народний календар

13 ГРУДНЯ — Андрія. В цей день жінки намагалися не пекти хліба, не шити і не прясти. Дівчата багато ворожили, прагнучи дізнатись про свою долю. «Андрію, Андрію, я тобі коноплі сію, пелено волочу, бо я заміж хочу».

14 ГРУДНЯ — Наума. У давнину це була найзручніша пора, коли сільські діти могли розпочати навчання. Пророк Наум наведе на ум.

17 ГРУДНЯ — Варвари. Святкують тільки жінки. Дівчата ліпили вареники з сиром чи з маком, ставили у воду вишневі галузки. Якщо до Різдва вишня зацвітала, то це віщувало про швидкий шлюб.

18 ГРУДНЯ — Сави. Віншували чоловіків з таким ім'ям, приспівуючи: «Як був Сава, то не їв сала, а їв паляниці, щоб любили молодиці».

19 ГРУДНЯ — Миколи. Вважається, що він захисник усіх бідних і знедолених, охоронець дітей. На Миколая завжди дарували дітям подарунки.

Прикмети грудня:

- Якщо ворони вранці сидять на верхівках дерев і каркають — бути метелиці й морозу, якщо вмостились на середньому й нижньому гіллі — чекай вітру, на землі — потепліє, улаштували ігри в небі, перекидаються через голову, різко шугають донизу і знову вгору — за два—три дні буде хуртовина.
- Сова кричить — холод накликає.
- Збіглися хмари в одну купу — чекай негоди.
- Дим без вітру стелеться по землі — випаде сніг або потепліє.
- Починають плакати вікна — потепліє.

Усміхніться!

Сімейна вечеря

— Знову вечеря не готова? — обурюється чоловік. —Все! Я йду в ресторан!
— Почекай п'ять хвилин, — просить дружина.
— А що, через п'ять хвилин вечеря буде на столі?
— Ні, я йду з тобою.

Костянтин ГИМБІЛЬ.

Миколаїв.

Бліц-опитування

Шановний читачу! Не хлібом єдиним живе людина.

1. Коли ви востаннє були в театрі, кіно, в будинку культури?
2. Як давно читали книжку?

А я роблю так

Пришита дуже міцно

На жаль, вішалка — найуразливіше місце в пальтах і шубах, й іноді доводиться відчувати незручність через невчасно відірвану вішалку. Дуже часто її роблять з тонких і неміцних тканин, тому вона швидко виходить з ладу. А я роблю так: тасьму для штанів чи будь-яку іншу міцну тасьму складаю удвоє і прострочую. Потім беру квадрат міцної тканини, перегинаю його пополам і всередину вкладаю кінці вішалки. Кілька разів прострочую їх на машинці, щоб вішалка трималася міцно. Підпорюю підкладку біля коміра, прикладаю деталь з ушитою вішалкою і пришиваю її до пальта. Тримається вішалка міцно. Замість однієї вішалки можна водночас вшити дві, зсунувши одну з них трохи вбік. Порветься одна — можна скористатися запасною.

Віра КАШАК.

Войнилів
Івано-Франківської області.

Це корисно

«Український орнамент» — бальзам для душі і для здоров'я

Багаторічний ретельний пошук науковців, вивчення старовинних фітотерапевтичних рецептів допомогли створити унікальну національну фітокомпозицію «Вітаальменда» із 17 лікарських рослин, вирощених в екологічно чистих зонах Закарпаття, Криму і Полтавської області. Цю композицію покладено в основу нового асортименту біологічно активних продуктів харчування з лікувально-профілактичними властивостями — бальзаму «Український орнамент», цукерок, безалкогольних напоїв.

Лікарські трави у поєднанні з соками чорноплідної і червоноплідної горобини та витяжкою грецького горіха молочно-воскової стиглості наділяють бальзам «Український орнамент» цілющою радіопротекторною дією та неповторним ароматом.

За висновками фахівців науково-дослідного інституту Міністерства охорони здоров'я та Академії медичних наук України, цей напій має тонізуючий, стимулюючий та зміцнюючий ефект, позитивно впливає на функціонування шлунково-кишкового тракту та серцево-судинної системи.

Вживання бальзаму в розумних дозах допоможе організмові позбутися радіонуклідів та підсилити його імунну систему, а коли ж приємного товариства цей напій — гарант бадьорості та доброго настрою.

Валерій ДЗЮБА,
член науково-експертної ради фірми «Фітотаум».

Київ.

Зворотний зв'язок

Уявіть собі, що вам видали зарплату (пенсію, стипендію) за рік (півроку, квартал). Що перш за все робитимете з грішми? («ГУ» за 1.11.97).

«Якби сьогодні мені видали пенсію за рік наперед, я віддала б гроші своїй молодій сусідці Людмилі Десятниковій-Маринич, щоб вона змогла видати збірку своїх віршів.

Антоніна ЛЕНКОВА,

Бердянськ
Запорізької області».

«Якщо отримаю пенсію за рік, а це буде аж 598 гривень та ще й 32 копійки, одразу, щоб цю суму не з'їла інфляція, куплю собі чорний костюм, чорну краватку, чорні туфлі, білу сорочку, майку, труси, шкарпетки та труну, щоб діти не продавали хату на мій похорон.

Якщо отримаю пенсію за півроку — куплю все те саме, але замість труни куплю целофановий мішок.

Якщо ж отримаю пенсію за квартал, то куплю одразу мішок, а також «Тік-так» для свіжості останнього подиху.

М. ГОРНИЙ.

Тернопіль».

Запитуєте — відповідаємо

Пристрій, що бачить на відстані

В очах рябіє від газетних повідомлень: когось застрелили, щось вибухнуло. Якщо вже люди втратили совість, то чому мовчить наука? Невже не можна придумати якийсь пристрій, щоб на відстані виявляти приховану зброю, не принижуючи при цьому невинних людей обшуком?

Оксана КУШНІР.

Литячі
Тернопільської області.

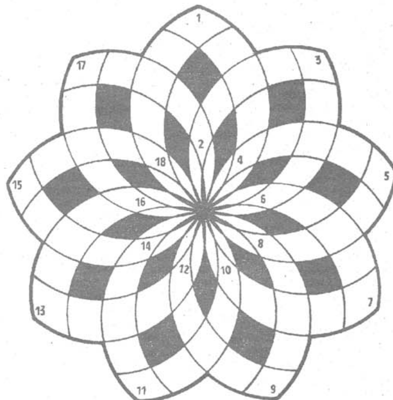
Пристрій, що може в натовпі виявити заховану під одягом зброю, винайшли американські вчені і вже навіть розпочали випробування. Камера спрямовує на людину абсолютно нешкідливі для неї промені з відстані 4 метрів, і на екрані відображається її силует, а також все, що сховано в одязі.

Інша камера ловить електромагнітні сигнали, що відходять від людського тіла у вигляді хвиль у міліметровому діапазоні. Схований пістолет чи ніж таке випромінювання блокує і цим самим висвічує себе на моніторі. Цей пристрій «бачить» з відстані 10—15 метрів, і ним можна користуватися навіть у машині.

(За повідомленнями зарубіжної преси).

КРОСВОРД

За годинниковою стрілкою: 1. Ім'я легендарного турецькопідданого. 2. Цирковий «псевдонім» чеховської Каштанки. 3. Проти «к», або ж пам'ятка античного мистецтва. 4. Схованка душі від страху. 5. Письмове привітання, яке плутають із поштовою адресою. 6. Місце для того, хто назвався грибом. 7. Любитель дивитися на нові ворота. 8. Те, з чим вирішується будь-яка добра справа. 9. Принадна річ, від якої кожен хоче вхопити побільший шмат. 10. Те, що робить людину норовистою. 11. «Скотій» бог. 12. Те, що на виборах віддають хто просто так, хто за гроші, а хто за надію на краще завтра. 13. Чарівне слово у казці про сорок розбійників, яке відкривало печеру зі скарбами. 14. Персонаж давньогрецького міфа — прототип члена артілі «Даремний труд». 15. Те, що часом не вдається навіть факіру. 16. Той, хто телят пасе хтозна-де. 17. Збирання злочинцями «данини» з торгівців, підприємців, фермерів тощо. 18. Випробувана матерія, під якою бюрократи складають скарги та інші справи.

Відповіді до кросворда, надрукованого 6 грудня

По горизонталі: 1. Сократ. 6. Любарт. 8. Свема. 9. Частик. 10. Вітоша. 11. Альма. 14. Краус. 16. Шпага. 17. Овсянка. 18. Потоп. 19. Кліше. 20. Обновка. 21. Ранет. 22. Легар. 24. Ранчо. 27. Купало. 28. Романс. 29. Гуцал. 30. Ольжич. 31. Коляда.

По вертикалі: 1. Самчук. 2. Константинополь. 3. «Тоска». 4. Абель. 5. Лтава. 6. Авторадіографія. 7. Тарака. 12. Лисянка. 13. Малевич. 15. Сопот. 16. Шакал. 21. Рококо. 23. Русова. 24. Рогач. 25. Ніцше. 26. Орлик.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 251851.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311238.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.